

CALVINIST + CONTACT

DUTCH - CANADIAN

CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312,
Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa,
Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

DECEMBER 4th, 1964 — No. 674 — 20th YEAR OF PUBLICATION

Houtsnede van
Christoffel
Overvoorde

Een engel des Heren verscheen Jozef in de droom.

De geboorte van Jezus Christus geschiedde aldus.

Terwijl zijn moeder Maria ondertrouwd was met Jozef, bleek zij, voordat zij gingen samenwonen, zwanger te zijn uit de Heilige Geest.

Daar nu Jozef, haar man, rechtschapen was en haar niet in opspraak wilde brengen, was hij van zins in alle stilte van haar te scheiden.

Toen die overweging in hem opkwam, zie een engel des Heren verscheen hem in de droom, en zeide: "Jozef, zoon van David, schroom niet Maria, uw vrouw, tot u te nemen, want wat in haar verwekt is, is uit de Heilige Geest. Zij zal een zoon baren en gij zult Hem de naam Jezus geven. Want Hij is het, die Zijn volk redden zal van hun zonden."

Dit alles is geschied, opdat vervuld zou worden hetgeen de Here door de profeet gesproken heeft, toen Hij zeide:

"Zie de maagd zal zwanger worden en een zoon baren, en men zal Hem de naam Immanuel geven, hetgeen betekent: God met ons."

Toen Jozef uit zijn slaap ontwaakt was, deed hij, zoals de engel des Heren hem bevolen had en hij nam zijn vrouw tot zich. En hij had geen gemeenschap met haar, voordat zij een zoon gebarde had. En hij gaf Hem de naam Jezus.

Mattheus 1:18-25

MARIA EN JOZEF

Hij heeft haar lang en peinzend aangezien:

zijn trouw gezicht één smartelijke vraag.

Toen wendde hij zich van haar af, om traag

moe-stappend aan haar ogen te ontvliën.

En even vlijmt een schrijnend leed door haar,

als zij probeert zijn diepe smart te meten.

Doch tevens golft weer zalig door haar 't weten:

het is God's werk, God's Kind . . . en ook van haar.

Maar voor zijn ziel is alles duisternis,

een niet-begrijpen en een donker haten.

En diep in hem rijpt 't plan, haar te verlaten,

daar alles nu toch uit, voorbij, onthuisd is . . .

Toen heeft de Here zelf aan Jozef in de nacht

het groot geheim ontfermend toevertrouwd.

En heel zijn ziel verlicht, als hem de Heer ontvouwt

welk heerlijk, zalig heil de ganse wereld wacht.

Weer heeft hij lang haar peinzend aangeschouwd

en zag in haar het groot geluk verstild.

Maria dacht: Zo heeft het God gewild;

Zijn Zoon, Zijn Kind, ons beiden toevertrouwd.

C. Speijer

EEN FRANS-CANADEES AAN HET WOORD

Men moet leren Geven en Nemen

door Richard Daignault*

(Can. Scene) — Frans Canada heeft in het federale politieke leven een buitengewoon belangrijke rol gespeeld. Enige van de meest vooraanstaande personen hebben zich geheel gewijd aan de taak, de invloed van Quebec op het federale bestuur te handhaven en zo het geven en nemen, dat zo belangrijk is voor het welzijn van welke gezamenlijke onderneming dan ook, doorgang te doen vinden. De meest bekende van deze mensen uit Quebec zijn: Sir Georges-Etienne Cartier, die zo'n opvallende rol heeft gespeeld in de beweging voor de vorming van een confederatie; Sir Wilfred Laurier, van 1896-1911 Eerste Minister van Canada; Henri Bourassa, stichter van *Le Devoir* en een belangrijke politieke figuur in Quebec, die in 1925 werd gekozen tot afgevaardigde voor het Lagerhuis; de Hon. Ernest Lapointe, minister van justitie van 1935-1941; en uit de laatste jaren The Hon. St. Laurent, van 1948 tot 1957 Eerste Minister van Canada. Behalve deze grote politici echter heeft Quebec rechtvaardig de federale gerechtshoven en kundige mannen voor het ambtenaren-corps en de verschillende rijksinstellingen voortgebracht, met als resultaat, dat de geschiedenis van het centrale parlement van Canada een voortdurende toevloed van Frans-Canadees ideeën, vertogen en gezichtspunten bevat. Ook bevat ze een weergave van de vele besluiten, gemaakt om elken en aspi-

raties van Frans-Canada tegemoet te komen of te weigeren.

Deze dialoog tussen de Frans- en Engelsprekende leden van het Parlement is de kern van de nationale ontwikkeling van Canada. Vanuit Frans-Canadees gezichtspunt — en men kan het daarmee buiten Quebec misschien niet mee eens zijn — heeft de groei van Canada tot een natie met een zeer eigen karakter in opmerkelijke mate afgehangen van het accepteren van het Franse feit op een nationale schaal. Het is waar — en door Engelsprekende Canadezen is daar herhaaldelijk de nadruk op gelegd — dat Quebec niet veel ideeën heeft bijgedragen tot de sociale ontwikkeling van de federale regering. Maar dat komt, doordat Quebec zeer beslist van mening is, dat sociale voorzieningen de taak van iedere provincie op zichzelf zijn. Quebec heeft als afzonderlijke soort gemeenschap altijd maatschappelijke verandering op uniforme, nationale schaal tegengegaan, omdat zij, als aparte, culturele eenheid, deze niet kan accepteren. Zij zal er dan ook altijd op blijven aandringen sociale problemen zelf op te lossen. Aan de andere kant heeft zij op zeer belangrijke wijze bijgedragen tot de politieke en culturele evolutie van Canada door de idee van politieke onafhankelijkheid te bevorderen, zoals bijv. Henri Bourassa dat heeft gedaan, of, nogmaals, door aan te dringen op gelijke rechten voor Fransen en Engelsen op elk federaal terrein van Canada. Een andere belangrijke bijdrage is b.v. de jaarlijkse interprovinciale conferentie. Toen het in 1960 wel duidelijk werd, dat Canada een tijdperk van slappe in de federale regering tegemoet ging, stelde Premier Jean Lesage voor onofficiële informele vergaderingen van de

premiers der provincies te beleggen. Dat was een positieve houding in een periode van negatief denken.

In een federatie is wrijving onontkoombaar, zelfs in een lands als de Verenigde Staten, dat geen taal- of communicatieproblemen heeft en waar de bevolking zo groot is, dat personen uit verschillende staten zo goed als naast elkaar wonen. Het contact van Frans Canada met andere delen van Canada is slechts gering, zelfs in deze eeuw van straaljagers. Dit situatie beperkt zich echter niet alleen tot Quebec — ook de bevolking van Newfoundland en Brits Columbia heeft slechts zeer weinig contact met elkaar en met welke andere provincie dan ook.

Aardrijkskundig gezien is Canada een reusachtig land. De bevolking woont in kleine, geïsoleerde groepen langs de grens van de Verenigde Staten en er bestaat een voortdurend en intensief contact met de Verenigde Staten door middel van radio, televisie, bladen, wegen en luchtverbindingen. Het opgesloten karakter van deze provinciegroepen is sterk. Quebec en New Brunswick bijvoorbeeld zijn buuren en New Brunswick heeft een grote Franssprekende bevolking; toch bestaan er geen relaties op grote schaal tussen deze twee. De elite staat met elkaar in contact, maar het gewone volk weet hoegenaamd niets van elkaar. Vanzelfsprekend roept een idee als biculturalisme door het gehele land problemen wakker, die tot nu toe de kop niet hadden opgestoken. Toch is Frans Canada er van overtuigd dat de Canadese Federatie slechts voortgang kan vinden, wanneer de individualiteit van de groepen door de zo verschillende, zeer individualistische groepen wordt geaccepteerd; en elke poging om die individualiteit op te heffen en alle groepen tot eenzelfde soort uit te rollen zal slechts tot resultaat kunnen hebben dat het geheel in groepen uiteen valt. Andere provincies delen deze mening, maar om de een of andere reden weten de Canadezen in het algemeen slechts weinig af van de werkelijke standpunten van de verschillende provincies in verband met de problemen, die door toenemende centralisatie opduiken. Het standpunt van

Frans Canada — en dat is het standpunt van de meerderheid ongeacht tot welke partij men behoort — is, dat een beleid van geven en nemen en een intelligente samenwerking van de verschillende groepen, met eerbiediging van elkanders individualiteit, de enige manier is, die Canada kan volgen. Dat is geen gemakkelijke manier. Maar waarom zou het ook? Als het gemakkelijk was, had men het allang geleden gedaan . . . en dan over de gehele wereld.

INGEZONDEN

Vrijstelling van Public Schoolbelasting

De groeiende last die onze ouders moeten dragen om onze kinderen een Chr. opvoeding te geven aan onze Chr. scholen heeft me er toe gebracht bijgaande letter te richten aan onze vertegenwoordiger bij ons Government. Het is mijn overtuiging dat als het enigszins kan, al onze ouders een soortgelijke brief moesten sturen naar hun vertegenwoordiger. Dit zou m.i. meer helpen dan gezamenlijk een brief op te stellen met handtekeningen.

Met dank voor de plaatsing,
Melvin S. Elgersma,
R.R. 1, Cayuga, Ont.

Hier volgt de brief, die Mr. Elgersma zond aan het provinciaal lid van het parlement in zijn riding:

To the Honourable
Mr. J. Allen.

Dear Mr. Allen:
As our Government Representative, I should like to bring to your attention our Christian school in your riding.

We suppose you are fully aware, what a burden this is for our parents.

The Christian school in Jarvis, where our children go, came up with a budget for this school year

of \$52,000. This is approximately \$250 per child, since at present there is an attendance of 210 children.

We don't think it fair, that we have to pay for the public school, and also for our own school. We wonder now, Mr. Allen, what is done with the money we pay for education, as it is not used for our children, because we pay for them ourselves.

Would you please take up this matter and talk it over with your colleague, the Hon. Minister of Education?

We assure you, we feel compelled to give our children, who are God's children, a Christian education. And we, therefore, must have a Christian school.

We are sure our school program meets with all the requirements other children receive in public school education. Even if we have to pay double money, for public and our own Christian school, we will carry on. But don't think it is right!

May we ask you to give full consideration to this matter, and may we hear from you, what can be done to meet us in our plight?

Respectfully yours,
Melvin S. Elgersma.

Het Boeddhisme in Engeland

Eén van de Londense dagbladen bevatte het volgende bericht:

De burgemeester van Brentford en Chiswick (twee voorsteden van Londen, red.) en zijn echtgenote, waren onder degenen die de Eerste Minister van Ceylon, Hare Excellente Mevrouw Bandaranaike verwelkomden, toen zij op dinsdag 13 oktober 1964, op London Airport aankwam. Ze had uit Ceylon een relikwie van Boedha meegenomen, een klein stukje been dat gedurende 2500 jaar is vereerd, en dat nu verder als een heiligdom wordt bewaard in een nieuw Boeddhistisch gebedshuis in Chiswick. De plechtigheid werd voorafgegaan door een processie, waarin drie olifanten meeliepen en een gouden kist werd megedragen die de relikwie bevatte.

In de processie, die trok van het stadhuis van Chiswick, waar de Boeddhistische Associatie van Londen een openbare samenkomst had belegd, naar het Boeddhistische gebedshuis, bevond zich ook een verguld beeld van Boedha, op een vrachtwagen. Onder de gasten was Admiraal Graaf Mountbatten van Birma.

Het thema van de samenkomst was "Godsdienst in dienst van de vrede" en sprekers van vijf van de wereldgodsdiensten, nl. het Boeddhisme, het Christendom, het Hindoeïsme, de Islam en het Jodendom, spraken de vergadering toe. Bischof Robert W. Stopford van Londen vertegenwoordigde het Christendom. Dit is de eerste keer dat een relikwie van Boedha buiten Azië gebracht is.

Naar aanleiding van deze gebeurtenis gaf Trouw in het nummer van zaterdag 7 november j.l. een vrij uitvoerig artikel over de toenemende invloed van het Boeddhisme ook in Europa, waar deze godsdienst reeds bijna een kwart miljoen aanhangers zou tellen. Trouw bericht ook nog dat bij bovenvermelde plechtigheden drie parlementairen aanwezig waren.

(ICN)

* Richard Daignault, een journalist uit Frans Canada, werd geboren in Montreal en studeerde aan het St. Laurent College in St. Laurent, Quebec. Hij was verleden jaar een van de winnaars van de Grand Prix de Journalism, uitgereikt door L'Union Canadienne des Journalistes de Langue Francaise.

HOLLAND LIFE

1130 Bay Street, TORONTO 5 - WA 5-4511

Kantoren:

TORONTO
2145 Avenue Road
485-9406

TORONTO
2828 Bathurst St.
RU 7-5637

HAMILTON
20 Tisdale Street S.
JA 8-0147

LONDON
150 Elmwood Ave.
GE 8-8439

Kantoren:

ST. CATHARINES
94 Church Street
MU 4-6385

MONTREAL
3600 Van Horne
731-9421

VANCOUVER
1280 West Pender
MU 3-9685

EDMONTON
9924-106th Street
429-3381

GEZINSVERZORGING — SPAREN
OUDEDAGSVORZIENING

We like you to meet our representative for the Sarnia, Wallaceburg, Chatham, Leamington and Windsor district:

JACK VAN MARRUM

705 Murray Street
Wallaceburg, Ont.
Phone 627-3023

HOLLAND LIFE INSURANCE SOC. LTD.

Adrian J. M. CLAEREN, C.L.U.

Supervisor, London Office.

150 Elmwood Avenue, LONDON, Ont.

NAAR NEDERLAND?

Per boot of vliegtuig. Wij verzorgen 21-daagse retours, groepsreizen en charters. Vóór U besluit hoe of wanneer, vraag eerst

JAN FABER, Mgr.

Burlington Travel Service

Agenten voor K.L.M., H.A.L. en alle andere scheepvaart- en luchtlijnen. Kantoor:

2015 Lakeshore Road, Burlington, Ont.

(Naast het Bus Terminal)

Tel. NE 7-5222

Na kantooruren bel Jan Faber 's avonds thuis op NE 7-5119.

INGEZONDEN

Kerkelijke Hereniging

Het stukje onder Mannenpraat in het no. van 13 nov., ondertekend door A.G., dringt me na lezing en herlezing tot enige reactie.

In de toon van het artikel van A.G. proef ik een sterke begeerte naar éénheid tussen broeders en zusters die toch eigenlijk altijd bij elkaar hebben gehoord, en nooit van elkaar hadden mogen vervreemden. De bron van al die ellendige verdeeldheid ligt zeker in de eerste plaats in ons zondige hart, maar toch ook in de tweede plaats in wat gebeurd is in Nederland in de jaren 1942 en 1944. Dat was heel erg, en zal altijd een zwarte bladzijde blijven in de geschiedenis van de Gereformeerde Kerk in Nederland. Maar nog erger is het naar mijn mening dat de daar geslagen breuk werd overgebracht in de nog zo zwakke kerk in Canada. Eerst scheen het dat dit niet zou gebeuren. In sommige gevallen hebben broeders van de vrijgemaakte kerk in Nederland trouw meegewerkt aan het stichten van de Chr. Ref. Church in Canada. En ze waren vol ijver daarin bezig. Totdat op een gegeven moment de kans schoon scheen om tot kerkformatie over te gaan met mensen die in Nederland ook tot de vrijgemaakte kerk hadden behoord. En daardoor moest dat zwakke kerkelijk leven dat hier begon te groeien, hier en daar weer leden verliezen, omdat men (om het nu eens heel plastisch te zeggen) voor zichzelf begon.

En zo kwam hier en daar de Canadian Reformed Church tot stand. Ik weet wel, het zal in sommige plaatsen ook wel eens andersom zijn gegaan, en dat de Canadian Reformed Church er eerst was, en daarna er toch ook een Chr. Ref. Church ontstond, maar ik geloof toch dat het fout was om de Nederlandse kerkseuring over te brengen naar Canada. Dit had nooit mogen gebeuren.

In Nederland was het al fout en hadden de bestaande verschillen in opvatting over delen van de

belijdenis nooit tot het verscheuren van de kerk mogen leiden, maar in Canada, waar we elkaar als leden van de kerk nog zoveel harder nodig hebben, mocht dat zeker niet. Daarmee is ontzettend veel schade berokkend aan de getuigende kracht van de kerk en voor de arbeid in Gods Koninkrijk op alle levenssterreinen. Dat de mensen van de twee verschillende kerken dat gaan inzien, en daaraan van onderen wat aan begeren te doen, juich ik van harte toe. De drang daartoe moest zo sterk worden dat het merkbaar gaat worden in alle kringen van het kerkelijk leven. En het moet ook meer een gebedszaak worden bij alle afzonderlijke leden van de twee kerken, die in het verleden één waren. Ik ben wel eens bang dat het begeren naar die eenheid wel leeft bij sommigen, maar lang niet bij allen. Of het dan nuttig is om lang en zwaar te debatteren over wat tot die scheuring heeft geleid en over wat de motieven zijn geweest om die scheur tot in Canada door te trekken, daarvan ben ik niet overtuigd. Ik geloof dat het beter zou zijn als we elkaar konden vergeven en het dan ook vergeten. En dan de handen in elkaar slaan en samen gaan bouwen aan de kerk waarvan wij belijden dat zij in "het lichaam van Christus". En of we nu een hand of een voet, een oog of een oor zijn van dat lichaam, dat doet er minder toe, als we er maar een deel van zijn, al was het dan ook één van de minst edele delen.

Het staat wel vast dat er van weerskanten heel wat vergissingen zijn gemaakt en onrecht is gedaan. Maar ik vraag me af of het wenselijk is dat alles tot in details weer op te halen. Ik zou willen dat we daarvan afzagen en vergeten konden hetgeen dat achter is, en ons strekken naar hetgeen dat voor is, en zo jagen naar het doel, om de prijs der roeping Gods, die van boven is, in Christus Jezus (Phil. 3:14).

Ik wees er al op dat 't dringend nodig is dat we hierom meer bidden, maar bij het bidden zullen we het werken niet mogen vergeten. Bidden en werken voor de eenheid van wat nooit uit elkaar had mogen gaan. Het kan en het mag en het moet. Of moeten we dan wachten hiermee tot we door de steeds toenemende anti-Christelijke machten en de oordelen, die dat zal oproepen, naar elkaar geknuppeld zullen worden? Kan er dan alleen maar eenheid groeien als het erg benauwd gaat worden in de wereld? Mogen we dat tot later uitstellen?

Ik hoop dat er maar vele mannenverenigingen, waar dat nodig en mogelijk is, gecombineerd met mannenverenigingen van de andere kerk vergaderen en zo trachten de verbroken broederband weer te herstellen.

C. Overgaauw.
Amherstburg, Ont.

Boterhamworst in blik
Hamburg in blik
Hamworst in blik
Bak Bloedworst in blik
Leverkaas in blik
enz. enz. enz.

Alle blikken zijn 3 pond inhoud.

HOPMAN'S MEAT MARKET

5 EMMA STREET,
CHATHAM, ONT.
P.O. BOX 612

THE T.V. IS LONESOME

because a Quartet Game entered the home. See ad on page 6.

CALVINIST-CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume Dr. R. Kooistra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary)

Managing Editor: D. Farenhorst

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.

Calvinist-Contact is published Friday every week.

Closing date: Saturday before date of issue.

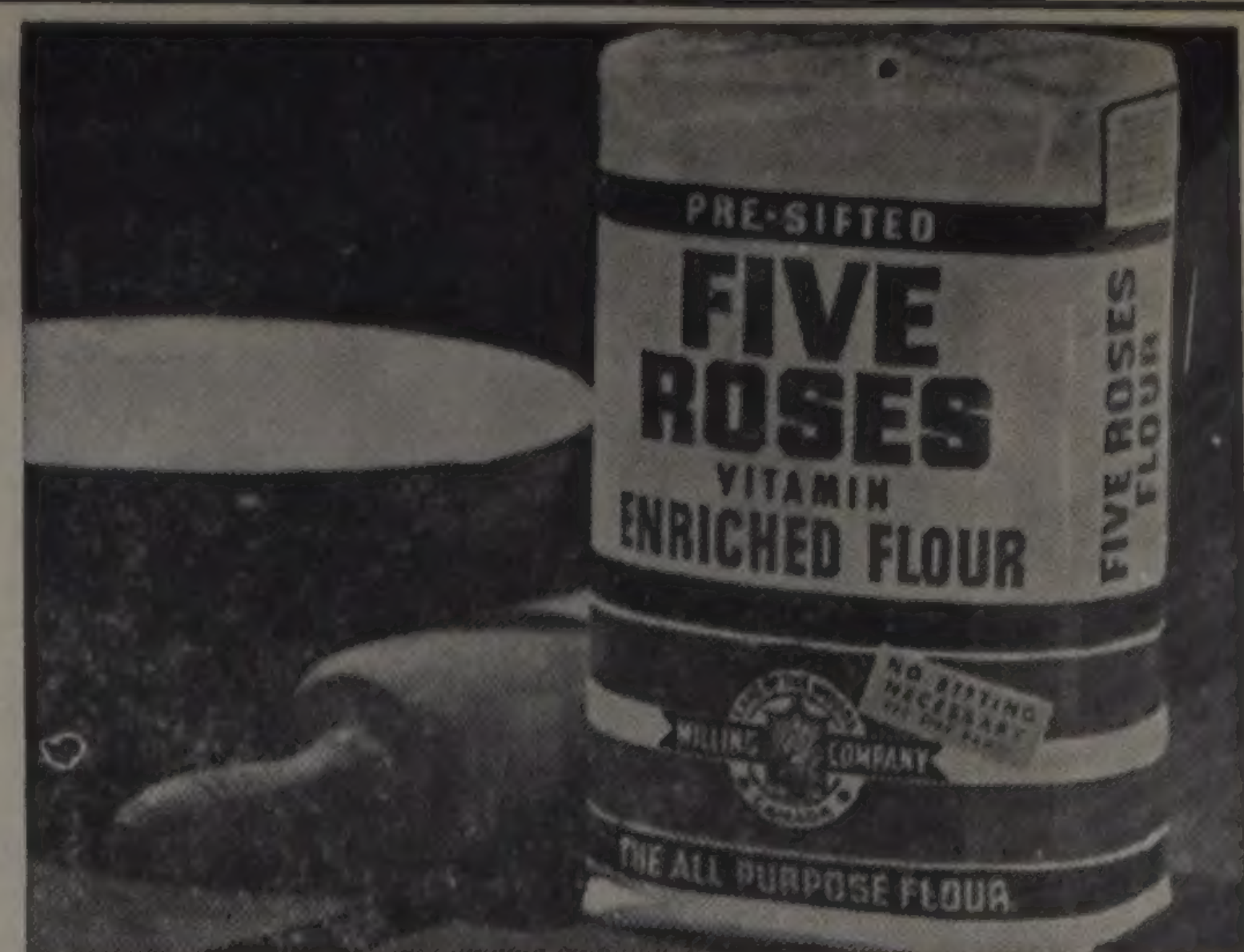
Subscription price: \$5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoint of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary. Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

FIVE ROSES WAARBORGT U VOLLEDIGE TEVREDENHEID OF UW GELD TERUG

NOG EENS DE A. R. S. S.

Op het artikel van Rev. Guillaume in ons nummer van 20 november j.l., zijn verschillende, voornamelijk telefonische en mondelinge, reacties binnen gekomen. Het blijkt dat hetgeen Rev. Guillaume schreef, voor velen verhelderend heeft gewerkt. Het was echter te verwachten, dat hiermede de discussie nog niet zou zijn beëindigd. Het is maar goed ook. Het onderwerp is dermate belangrijk, dat het een brede discussie waard is.

Van twee predikanten ontvingen wij uitvoerig commentaar, hetwelk wij hieronder laten volgen. Wij plaatsen ze in volgorde van binnenkomst, waarna wij ons enige kanttekeningen willen veroorloven. Eerst ontvingen wij een ingekomen stuk van Rev. John Gritter te Grand Rapids, de man die voor velen hier zo veel heeft betekend en in wiens hart Canada nog steeds een grote plaats heeft.

Rev. Gritter schrijft als volgt:

Mogelijk worden sommige mensen daar een beetje zat van: daar is de laatste tijd heel wat over gesproken en geschreven. Toch wou ik er ook nog wel iets van zeggen. Hoewel ik nu bijna zeven jaar terug ben in de U.S.A., blijf ik de ontwikkeling van zaken in Canada met belangstelling volgen; ik ben ook associate member van de ARSS; en heb er ook wel wat gedachten over.

Die gedachten lopen zo langs deze lijn.

Dat God de Schepper van het heelal daarvan de Eigenaar en Koning is en dat alles Hem moet dienen, spreekt vanzelf. En dat in deze bedeling Zijn Zoon Jezus Christus op de troon zit en naar de wil van Zijn Vader regeert, leert de H. Schrift duidelijk. Daar zijn we het dan ook allen over eens, ook diegenen onder ons die nogal wat op de ARSS tegen hebben. En natuurlijk houdt dat ook in het gehele terrein van onderwijs.

Het is nodig daar steeds weer nadruk op te leggen: dat moet in de hoofden en harten van onze mensen leven en moet tot uitdrukking komen in als ons streven. En onze Christelijke scholen. Als dat in ons leeft loopt de zaak zuiver; anders niet.

Dat bepaalt dan onze doelstelling. Ons doel in het onderwijs is: onze kinderen en jonge mensen voorbereiden voor een leven in de dienst van God, die het einde van alles is. Christelijke scholen zijn een middel daartoe. We zijn overtuigd dat op het terrein van onderwijs zulke scholen het beste middel zijn om te komen tot het voorgestelde doel. Daarom ons streven daarvoor.

We hebben in Canada een mooi begin. Ongelukkig veel is reeds bereikt. Als men dat vergelijkt met de langzame groei van Christelijke scholen hier in de U.S.A., is het bijna ongelooflijk. Het aan-

tal lagere Christelijke scholen groeit geregeld aan. In Hamilton is ook al een volledige Christian High School; in Toronto zal dat in enkele jaren ook wel werkelijkheid zijn; in het Vancouver district is een begin; London en Edmonton zullen eerlang ook wel volgen. Een college wordt zo nu dan genoemd. Dat ligt voor de hand, want dat is een verdere stap die logisch volgt. In Ontario moest dat in de niet te verre toekomst wel kunnen. Dan hebben we vier colleges: Calvin, Dordt, Trinity, Ontario.

Dan kunnen we in ernst gaan spreken over een universiteit. Dat is dan de volgende logische stap, en een noodzakelijke ontwikkeling, opdat onze jonge mensen in het hoger onderwijs niet verliezen wat ze reeds ontvingen. En we moeten nuchter zijn: zolang er niet een aantal colleges onder ons zijn, als "feeders", is het oprichten van een universiteit niet verantwoord.

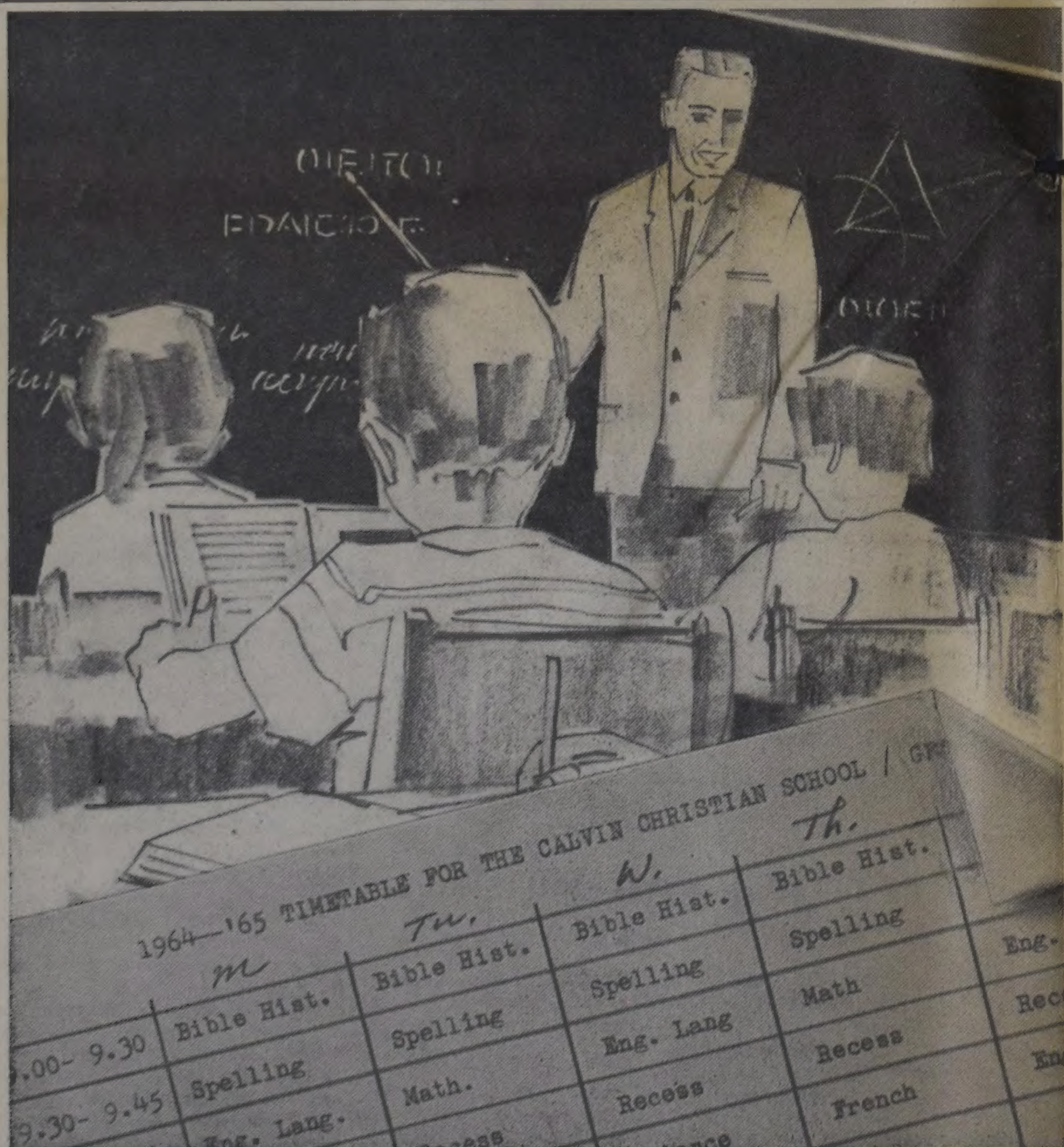
Intussen heeft zich een andere fase van deze kwestie van onderwijs onder ons ontwikkeld: een deel van onze jonge mensen studeert aan de openbare universiteiten in Canada. Dat er zijn die eenvoudig de mogelijkheid niet zien om naar Calvin, Dordt of Trinity te gaan, kan ik wel aannemen. In hoever ontvredenheid over de kwaliteit van het onderwijs aan Calvin College hiermee iets te maken heeft is moeilijk te beoordelen. Maar het feit ligt er, dat een tamelijk groot aantal aan de bestaande universiteiten studeert. En die hebben geestelijke leiding nodig. En dat is een taak die geheel ligt in de lijn van de ARSS.

De predikanten die jonge gemeentelieden aan de universiteiten hebben, zullen zeker wel trachten in dezen hun herderlijke taak te behartigen door persoonlijke gesprekken en andere middelen. De Unionville meetings zijn volgens getuigenissen een grote steun geweest. Prachtig. Maar ik vraag me af of het niet nodig is, dat de ARSS iemand aanstelt die hier meer tijd aan kan geven dan predikanten in gemeenten.

Eerlijk gezegd: dat komt me in dit stadium meer belangrijk voor dan dat iemand Canada afreist om de mensen warm te maken voor de idee van een universiteit. Men kan door iets te forceren, door iets door te zetten er men er rijp voor is, soms ook schade doen. Daar hebben we in onze geschiedenis ook voorbeelden van. Dat kan grote schade aanbrengen. Men kan de mensen opwerken tot een zekere hoogte, en als er dan geen concrete actie volgt komt er een reactie, een terugzinking, en dat maakt het dan moeilijk de mensen weer warm te krijgen. Me dunkt we moeten in dit stadium maar veel krachten besteden om onze studenten aan de universiteiten te helpen. Dat is een onmiddellijke nood. Dat zal dan ook meteen de mensen laten zien hoe nodig het is dat we ons ook in dat terrein inwerken. Dat leidt dan vanzelf weer naar de behoefte aan een universiteit.

Overigens vraag ik me weer af of we met de ARSS niet te hard van stapel gelopen zijn. We moeten het ideaal van een Christelijke universiteit vasthouden. Daarom heb ik persoonlijk ook mijn steun gegeven aan de ARSS, en ik wil dat ook verder doen. Maar we moeten ons niet nu reeds vastzetten in een vorm van organisatie die dan voor de toekomst de enige zal zijn. En ons niet vastklemen aan een "educational creed" waaraan niet getornd mag worden. En ons niet laten leiden door één filosofie alsof dat de enige, mogelijke Christelijke filosofie zou zijn. Ik zeg niet dat dat de bedoeling is van de tegenwoordige leiders. Maar het kan geen kwaad dat toch duidelijk te

(Vervolg op pag. 3)

TODAY I'LL

Today I'll tell you about . . . Thus the teacher starts his Bible lesson every morning. He knows his curriculum and he has his timetable. He has received basic training necessary to teach, but how will he impart knowledge to his students in the Christian way? How will he teach all subjects in the light of God's Word?

It is very important that you know who teach the teachers of your children. The Association for Reformed Scientific Studies would like to take some of the responsibility of teaching the teachers. The ARSS has been asked to organize two Teacher's Summer Courses for 1965, one to be held in the East, the other in the Western part of Canada.

Today I'll tell you about . . . the teacher tells his class, but will he provide Scripturally directed learning? Will you help the ARSS to help the teachers? The work must continue and you can help. Why not do it today! The work must continue and today! You can help by:

- Sending for an application for membership or by becoming an Associate Member and
- By sending a special gift to:

THE ASSOCIATION FOR REFORMED SCIENTIFIC STUDIES
729 UPPER GAGE AVENUE, HAMILTON, ONTARIO

NOG EENS DE A. R. S. S.

(Vervolg van pag. 2)

zeggen. Daar moet in dit opzicht onder ons nog heel veel groeien. En daar moet veel gebeden worden om leiding van boven. Maar dan moeten we niet doen alsof het nu reeds vaststaat dat God ons zal en moet leiden juist in deze vormen. Wat mij betreft is dit alles voorlopig, en open voor nadere bespreking en besluiten. We hopen toch op groei? Ook in dezen. Wie weet of we na wat jaren deze dingen niet veel duidelijker zien in een vorm waarmee wij allen ons kunnen verenigen. Dat moet toch onze hoop blijven.

Nu, dat zijn zo mijn gedachten.

Met dank voor de plaatsaans,

John Gritter,
1824 Newton Ave., S.E.
Grand Rapids, Mich.
49506

Het tweede artikel dat wij ontvingen is van de Rev. G. J. Hoytema te Caledonia, Ontario. Dit artikel luidt als volgt:

Zo langzamerhand weten we allen wel wat met deze letters wordt aangeduid. Er is in de laatste tijd heel wat over geschreven. Ook is het wel algemeen bekend dat er verschil van mening is met betrekking tot de A.R.S.S. Niet allen in onze kringen scharen zich achter de A.R.S.S. en haar streven. Men kan zelfs spreken van tweeërlei actie. Hoe is dat zo geworden? En, hoe kunnen we de eenheid, welke hier zo gewenst is, bevorderen. Ziedaar de twee vragen waar we iets van willen zeggen.

In de eerste plaats hoe is het zo geworden dat velen onder ons niet met de A.R.S.S. mee kunnen gaan en zelfs menen zich tegen haar streven te moeten keren. Dat is niet zo geweest van het begin van de oprichting af. Niet allen mochten even enthousiast vóór zijn, omdat men bezwaar had en heeft tegen de procedure van de toelating van leden, maar er was waardering voor veel werk dat de A.R.S.S. deed. Om maar een paar zaken te noemen: de conferenties in Unionville en het werk onder de studenten aan openbare Universiteiten. Bovendien het beginsel dat werd en wordt uitgedragen, zoals Dr. A. Kuyper het gezegd heeft, nu uitgedrukt in wat andere woorden, dat er geen duimbreed is op heel het terrein van het leven, waarvan Christus niet zegt "Het is Mijn" vond en vindt weerklank bij onze mensen. We geloven dan ook dat de A.R.S.S. voortgaande in deze richting steeds meerderen achter zich zou hebben gekregen.

Dat dit niet is gebeurd en dat er moeilijkheden kwamen, vond zijn oorzaak in het feit dat er een actie werd begonnen om te komen tot de stichting van een Calvinistische Universiteit. Niet dat deze gedachte op zichzelf de moeilijkheid bracht. We zijn als immigranten uit Nederland vertrouwd met die gedachte. We hadden daar onze Vrije Universiteit. Het is geen wonder dat degenen die de zegen daarvan gezien hebben in Nederland en ver buiten de grenzen, ook hier het ideaal hebben om tot zulk een Universiteit te komen. Daarover is dan ook geen verschil van mening. Het is niet zo dat de ene groep dat wel wil en de andere niet. Dat er zijn die "het gebied van de wetenschap willen brengen onder het gezag van Gods Woord" en anderen die dat niet willen. Integendeel allen zijn beziel met de gedachte "de wetenschap te zien

als deel van het leven dat door hun Heiland is gered."

Maar nu komt de moeilijkheid.

We hebben n.l. aan Calvin College, de school onzer kerken in Grand Rapids, een comité voor graduate studies, opgericht in de vijftiger jaren. Aanvankelijk hebben deze broeders niet veel van zich laten horen, heel het terrein moest verkend worden. Maar de laatste jaren is dat veranderd. Deze commissie heeft in haar rapporten uiteengezet dat het doel is om te komen tot het verkrijgen van een Universiteit. In een van de rapporten wordt gesproken over "Calvin College and Seminary and the University ideal" en in dat verband over "The Christian Commitment to learning and scholarship", en verder over "the basic principle on which such a University should be grounded" en het heet dan: "The organic principle which we may assume as being accepted by all of us arises out of the cultural mandate which God laid upon man when man was given the task to exercise dominion over God's creation. This organic principle, which we equate with our cultural task, is reinforced by the Reformed emphasis on the acknowledgment of the sovereignty of God in all areas of life and by the Lordship of Christ over all things. In the broad covenant-concept of the redemptive work of Christ, the christian sees his Lord, on the one hand, as the One in Whom are hid all the treasures of wisdom and knowledge and, on the other hand, as the One, Who is the Key of all knowledge."

Nu zijn er velen in ons midden die aan het streven van deze commissie hun medewerking willen geven. Temeer omdat we aan Calvin al zoveel bezitten wat de stichting van een Universiteit zal vergemakkelijken. Calvin heeft zijn gebouwen, zijn bibliotheek en in vergelijking met de Vrije Universiteit wordt er reeds werk gedaan dat Universiteitswerk genoemd kan worden. Meerdere departments zijn reeds ingericht om graduate werk te verrichten. Wat ligt dus meer voor de hand, zo menen velen, dan dat we onze Universiteit in Grand Rapids krijgen. Dat betekent niet dat het een kerkelijke Universiteit moet worden. Daar kan over gesproken worden, zoals het wellicht nodig zal zijn over veel zaken te spreken.

Nu is daar echter ook de actie van de A.R.S.S. en de broeders die deze actie voeren hebben ook het ideaal te komen tot de stichting van een Universiteit, en dan in Canada. Vorige winter is dit aangekondigd als het onderwerp van menige spreekbeurt van niemand minder dan de executive director van de A.R.S.S., Dr. P. G. Schrottenboer. En toen dit ook verder gepropageerd werd zijn de moeilijkheden begonnen.

Velen kunnen zich hier toch niet mee verenigen. Ze menen ook, dit streven te moeten tegengaan. Nu direct in het begin. Nu we zeker weten dat de commissie voor graduate studies werkt om te komen tot de stichting van een Universiteit, menen zij dat we al onze krachten moeten bundelen om te komen tot één actie voor één Universiteit.

Daarvoor is er in de eerste plaats al de financiële reden. Er wordt hier in Canada heel veel van onze mensen gevraagd en de offervardigheid van velen is zodanig dat we er God voor kunnen danken. We weten wat het kost om kerk, en de plaatselijke christelijke school en nu ook nog de Highschools op te richten en in stand te houden. Nu om deze tijd van het jaar de vergaderingen worden gehouden waar het budget wordt vastgesteld, weten we dat er geroepen wordt tot God om ons te laten behouden wat Hij ons heeft geschonken en ons in staat te stellen onze roeping in dezen te vervullen. En telkens weer zijn vele van onze mensen bereid om zich in te spannen. Maar laten we hen nu niet lasten opleggen welke niet nodig zijn. Een Universiteit is een miljoenenzaak. We mogen dit niet van onze mensen hier vragen zolang er een mogelijkheid is dat we in samenwerking met onze broeders en zusters in Amerika het gemakkelijker kunnen maken.

En bovendien is er nog een andere reden om van het begin af één actie te hebben om te komen tot de oprichting van één Universiteit. We leven als broeders en zusters in Amerika en Canada in één kerkverband. Hoe meer we deze eenheid zoeken te bewaren en te versterken, des te beter zal het zijn voor de opbouw van Gods koninkrijk. Wij als christenen hebben elkaar steeds weer nodig, maar dit geldt wel in het bijzonder in deze grote landen waar we zulk een kleine minderheid vormen. Gezamenlijk optrekken is hier vooral gebiedende eis. En nu is het onze stellige overtuiging dat het voor het blijven bestaan van die eenheid en het versterken daarvan, van het

grootste belang is, dat we samen werken ook op wetenschappelijk terrein om te komen tot de stichting van één Universiteit. We hebben in dezen een waarschuwend voorbeeld in Nederland, in Kampen en Amsterdam. We weten wel dat de situatie hier niet gelijk is, maar het hebben van twee inrichtingen voor wetenschapsbeoefening in Nederland binnen de kring van de Gereformeerde kerken, heeft daar jarenlang de zo nodige eenheid grote schade gedaan. Hoe lang hebben de groepen A en B elkaar niet bestreden. De scheuring in de veertiger jaren bewoog zich langs dezelfde lijnen. En nu was deze toestand van het hebben van deze twee inrichtingen daar zo maar niet te veranderen, ook al zijn er meerdere pogingen gedaan door hen die het gevaar zagen. Het was historisch zo gegroeid en dan valt het niet gemakkelijk daar wijziging in te brengen. Maar zo is het hier niet. Laten we het hier zo ook niet maken. Laten we er ook niet voor werken in tweeërlei actie.

Daarom op de vraag: hoe kunnen we de eenheid welke hier zo gewenst is bevorderen, is het antwoord dat we hebben te komen tot samenwerking. Dat we dit zo spoedig mogelijk moeten doen. Laten we allen onze krachten geven aan de arbeid aan Calvin verricht om te komen tot de stichting van een Universiteit. Gezamenlijk onze inrichting daar op- en uitbouwen naar de eis van Gods Woord. Laat daarom de A.R.S.S. ook niet voortgaan met haar actie om te komen tot de oprichting van een Universiteit in Canada of een wetenschappelijk instituut en daar geld voor vragen. Laat men het zo belangrijke werk dat men doet voor de studenten aan openbare Universiteiten voortzetten, zoals de vereniging voor Calvinistische wijsbegeerte dat doet in Nederland. En laat men dan tegelijkertijd de oproep namens de A.R.S.S. doen uitgaan tot alle ouders, die hun kinderen verder laten studeren, en tot alle studenten zelf, om hun verdere opleiding zo enigszins mogelijk aan een Christelijk college te zoeken. We hebben er nu drie.

Laat me tenslotte de verzekering geven dat dit alles niets te maken heeft met de Wijsbegeerte der Wetsidee, het daar voor of tegen zijn. Aan de Vrije Universiteit heeft men professoren die deze wijsbegeerte aanhangen en ook die geen volgelingen van Vollenhoven en Dooyeweerd zijn. Waarom zou dat aan een eventueel op te richten Universiteit ook in Noord-Amerika niet kunnen?

Laat ons in het geloof dat Calvin College en Seminary ons van God gegeven zijn de handen ineen slaan en laat ons er allen biddend voor werken om daar, voor Noord-Amerika, onze Calvinistische Universiteit te hebben, gebonden aan Zijn Woord alleen, om zo deze landen tot een zegen te zijn. Ons leven zij daartoe aan Hem gewijd.

Als wij nu enkele opmerkingen mogen maken dan valt het ons op dat voornamelijk Calvin College telkens weer in de discussie wordt betrokken. Rev. J. Van Harmelen heeft onlangs in "De Wachter" herhaaldelijk de lansen gebroken voor Calvin en ook Rev. Hoytema voert een warm pleidooi voor de school van het Chr. Reformed Church.

Het heeft ons verwonderd, dat tot nu toe dit punt, namelijk dat een kerk een College — en in de toekomst misschien een universiteit — exploiteert, niet of nagevoel niet wordt besproken. Nu kennen wij het argument wel, dat zulk een school zo goed kan werken voor de eenheid van de kerk. Maar daarmee is natuurlijk nog in het geheel niet gezegd, dat het juist is.

Er wordt meermalen een beroep gedaan op Kuyper wanneer het gaat over een mogelijke universiteit. Zo'n beroep gaat maar zeer ten dele op. Men kan moeilijk voorstellen, dat de stichting van de Vrije Universiteit in verband stond met de wijziging van de Hoger Onderwijswet in Nederland. Wij gaan hierop nu niet dieper in, maar willen slechts aanstippen, dat Kuyper toen niet getracht heeft de Theologische Hogeschool te Kampen tot een universiteit te doen uitgroeien. Toch bestond die Kamper school reeds vanaf 1854, terwijl de V.U. eerst in 1878 is gesticht. Ook al was "Kampen" geen college als Calvin is, toch heeft Kuyper ons juist goed doen zien, dat onderwijs geven niet tot de taak van de kerk behoort.

Het vreemde is nu echter, dat dit punt praktisch onaanvaardbaar blijft. Wij zien hierbij niet over het hoofd, dat Rev. Hoytema zegt, (wanneer hij spreekt over de mogelijkheid dat Calvin College tot een universiteit wordt uitgebouwd), "Dat betekent niet dat het een kerkelijke universiteit moet worden. Daar kan over gesproken worden, zoals het wellicht nodig zal zijn over veel zaken te spreken." Het is mogelijk, dat wij Rev. Hoy-

WIJ kunnen wel zeggen

KIJK, ZO BRANDEN

RITMEESTERS!

maar weet U er dan alles van?

Neen! 'n Ritmeester moet U roken.

Geniet van het weelderige aroma en

U weet hoeveel meer U met RIT-

MEESTER geniet van Uw zelfde

sigarengeld!

Niet voor niets is RITMEESTER de meest gerookte Nederlandse sigaar in Canada.

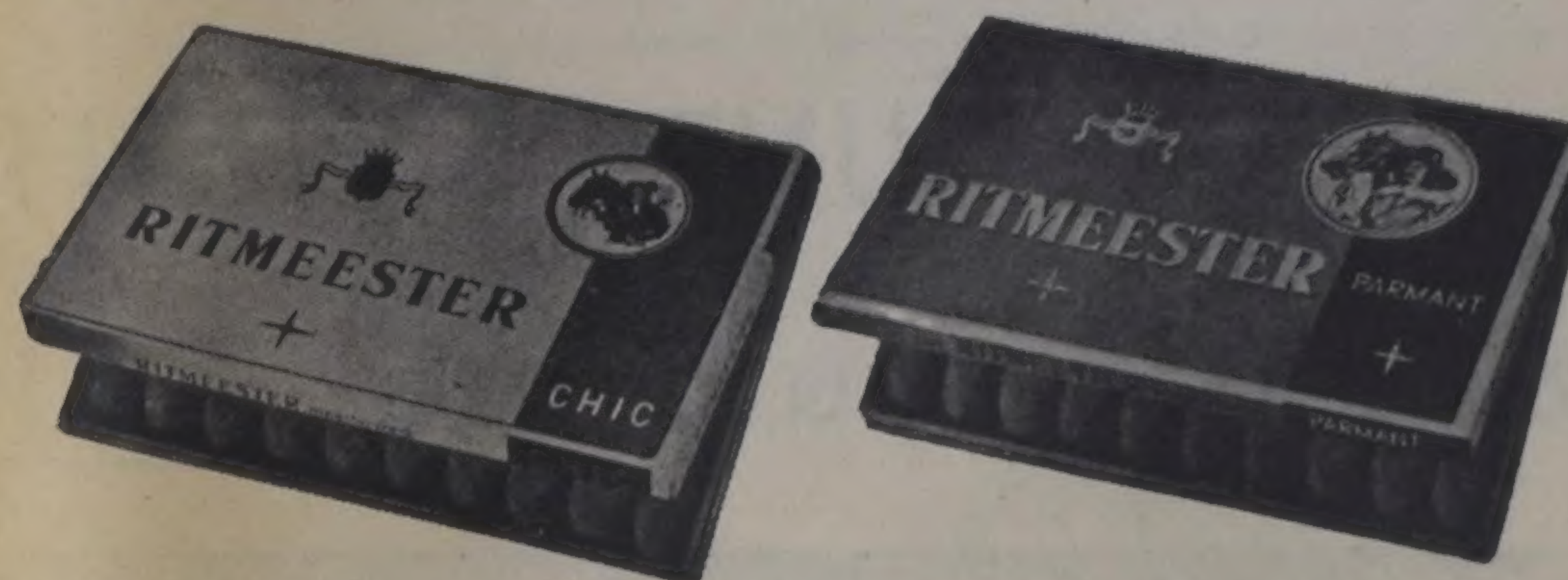
"ELK RITMEESTERMERK EEN MEESTERWERK"

Sigaren:

Half Corona	5	\$.65
Capo	10	1.15
Chic	10	1.25
Miranda	10	1.50
Parmant	10	1.55
Fiat	10	1.90
Major	10	2.—
Ideaal	10	2.—
Gracia	10	2.50

Cigarillos:

Saluto	10	\$.55
Quick	10	.60
Page	20	1.15
Livarde	20	1.39
Ritme	20	1.80
Pikeur	20	1.95
Regio	10	1.10
Rozet	5	.55

ALLEEN-IMPORTEURS:

VAN'S Importing Limited

BOX 826

HAMILTON, ONT.

Maar hier niet goed begrijpen, maar de uitleg die wij hieraan geven is, dat wij dus moeten voortbouwen op een verkeerd fundament, en wanneer het werk gevorderd is, kunnen wij nog wel over het fundament gaan spreken.

De taak van de kerk is kerkelijk werk te doen. Hoe men dit kerkelijk werk ook wil omschrijven, het kan ons inziens nimmer omvatten 't exploiteren van een Liberal Arts College. Wel een seminary. Het lijkt ons beslist verkeerd, indien dit punt niet eerst voldoende wordt uitgepraat, want er zitten consequenties aan vast. Wanneer ik lid ben van een bepaalde kerk, dan ben ik niet alleen mede verantwoordelijk voor wat er in die kerk gebeurt, maar mag die kerk ook van mij verwachten, dat ik loyaal meewerk aan de activiteiten en organisaties van die kerk. We willen dit punt sterk benadrukken.

Stel voor dat ik lid ben van een kerkelijke denominatie, welke om welke reden dan ook het noodzakelijk of wenselijk acht een pensioenfonds in het leven te roepen, dan zou ik als lid van die denominatie moreel verplicht zijn aan dit pensioenfonds mee te werken en mede te betalen. De kerken in deze denominatie zouden al hun leden op deze morele verplichting moeten wijzen; en de leden die hieraan niet zouden deelnemen zouden in gebreke kunnen worden gesteld. Als iemand het voorbeeld van een pensioenfonds vreemd of onwettelijk vindt, dan zouden wij willen vragen waarom het wel vreemd is om een pensioenfonds te hebben voor een kerk, maar waarom het niet vreemd is om een Uitgeverij of een Liberal Arts College te exploiteren. Denkende aan de diakonale zorg en aan de gemeenschap der heiligen, zien wij nog eerder plaats in het kerkelijk leven voor een pensioenfonds dan voor een Uitgeverij of voor een Liberal Arts College.

De groei van de kerken alsmede de verbetering van de communicatiemiddelen heeft zeer veel kracht ontnomen aan het argument dat de éénheid van de kerk er mee gediend is. Nu krijgen we de haast onmogelijke situatie, dat een predikant uit loyaliteit tot zijn kerk mensen moet opwekken hun kinderen naar de school van die kerk te sturen. Daarbij zal hij uiteraard in zijn eigen gezin het voorbeeld moeten geven, hetgeen zeggen wil dat de man moreel verplicht is zijn

kinderen zeer zeker naar die school van die kerk te sturen. Doet zo'n predikant dat niet, dan verbeurt hij daarmee eigenlijk het recht om anderen aan te moedigen hun kinderen te sturen. Men ziet het onhoudbare van deze situatie. Het is niet de taak van de kerk om haar leden te zeggen welke school zij voor hun kinderen moeten gebruiken of welke krant zij mogen lezen of tot welk pensioenfonds zij moeten toetreden. Het is de taak van de kerk het Woord van God te doen spreken en in ambtelijke weg er op toe te zien, dat dit Woord in het leven van haar leden wordt geëerbiedigd en toegepast. Het is slechts een bewijs van gezond geestelijk leven indien als gevolg van de prediking van het Woord uit de kerkleden zelf de activiteiten geboren worden voor christelijk perswerk of christelijk onderwijs of welke christelijke organisatie dan ook. Het is fout als deze organisaties van boven af in het leven van de kerkleden worden ingebracht.

De discussie van dit punt heeft een plaats in de onderhavige gedachtenwisseling, maar tot onze verwondering is het tot nu toe praktisch onaangeroerd gebleven.

Ik weet wel, daar is de discussie niet mee beëindigd. Integendeel, dit punt moet goed doorgedacht en doorgesproken worden. Men moet niet beginnen met sentimenten op te roepen. De een zegt: God heeft ons Calvin College gegeven. De ander zegt: God heeft ons de ARSS gegeven. Wie heeft er nu gelijk? Mensen die zo spreken, menen het echt, maar het is nog maar zeer de vraag of een van beiden gelijk heeft. Wij kunnen daar in een volgend artikel waarschijnlijk nog wel verder op ingaan. Maar laat het ons toch wel helder voor de geest staan, dat God inderdaad de opdracht gegeven heeft alles in het leven Hem te wijden en aan Hem te onderwerpen; alles, dus ook het hoger onderwijs. Maar (om het plastisch te zeggen) God heeft het aan ons overgelaten welke organisatievorm wij daarvoor willen kiezen.

Dit punt moeten wij niet uit het oog verliezen. Over de opdracht en de gave van God valt niet te onderhandelen. Hoe wij die opdracht moeten uitvoeren kan en moet het voorwerp van gesprek zijn. Maar laat men zich daartoe dan ook bepalen.

D.F.

DUXBURY TRAVEL SERVICE

Agent: TCA, KLM, Holland-America Line, Europe-Canada Line

BRAMPTON, ONT.

85 Main St. N. Phone GL 1-4280
Agent Canadian National Railway

Lambert Huizingh

Accredited Public
Accountant and Auditor
Commissioner for taking
Affidavits

9 Harriman Rd.,
AURORA, ONT.
Telephone: 727-9797

139 Albert St.,
OSHAWA, ONT.

HANDY ORDER FORM

BOOKS FOR CHILDREN

The Blg Read-to-Me Story Book by W. G. Vandehulst	\$4.29
The Bible in Pictures for Little Eyes (2-5 y.)	\$3.80
The Children's Bible by Anne de Vries (3-8 y.)	\$4.95
Marion's Big Book of Bible Stories (3-8 y.) by Marion Schoolland	\$4.10
My Picture Story Bible by Dena Korfer (6-12 y.)	\$4.29
The Child's Story Bible by Catherine Vos (7-12 y.)	\$4.95
The Bible our Guide by Gesine Ingwersen (12 y. and up)	\$5.25
Leading Little Ones to God by Marion Schoolland	\$4.29

(Note: When paying by cheque, please add 15 cents to cover bank-charges.)

Name:

Address:

Town & Prov.:

BURLINGTON Book & Bible House

468 BRANT STREET
BURLINGTON, ONT.
Phone 637-2151

Stoer en sterk,
gevoed met
LIGA
Krachtige Kost voor het Kind!

LIGA! Let op de échtel

Mannenpraat

BEZINNING

In C.C. van 5 juni 1964 in het artikel "Nu wij de taal verstaan" wekt de schrijver ons op tot bezinning en maant ons tot een positieve levenshouding.

Hij toont aan met enkele voorbeelden hoe de voorbijgegangene 10-15 jaar jaren van bezinning zijn geweest. Wij hadden onbewust gedacht dat we zonder ons te isoleren wel Nederlanders zouden blijven in Canada en hij zegt dat dit wel anders is uitgekomen. Hoe waar is dit!

In het nummer van C.C. van 6 november 1964 geeft de heer C. Verburg onder de rubriek Mannenpraat een bijdrage met als opschrift "De vergeten erfenis". Een week lang was het me niet uit de gedachten, omdat ik klaar zag, dat er iets fout was in dit artikel. Ook is het in ons gezin besproken.

De tendens van het artikel is negatief; onbewust voor de inzender ligt er de weemoed in dat we het Nederlander-zijn verliezen en dan wel speciaal de Hollandse taal.

Het is b.v. vanzelfsprekend dat we de Hollandse taal in onze erediens vasthouden, ja het zou zelfs goed zijn dat onze Chr. Scholen het les geven in die taal algemeen zouden invoeren. Hij baseert

dit op gronden die onzes inziens geen steek houden of, door de ervaringen geleerd, nu als fout erkend worden, en eindigt dan dat dit de Koning der kerk niet welgevallig kan zijn.

Ik wil erkennen dat ik zelf 8 à 9 jaar geleden ook in die lijn er over dacht. Maar "nu we de taal verstaan" en door de ervaringen hebben geleerd, zijn we, bij het licht van Gods Woord, tot een geheel andere overtuiging gekomen. Wat b.v. Mr. Verburg de erfenis noemt, zouden wij slechts het voorwerp willen noemen waar wij de erfenis in ontvangen hebben. DE erfenis is Gods Woord en onze Calvinistische beginselen gegrond op dat Woord. Natuurlijk kunnen we het er mee eens zijn, dat onze kinderen een gouden gelegenheid hebben om naast het Engels een tweede taal te leren en dit dient aangemoedigd te worden. We hebben zelf ervaren hoe het leven verrijkt wordt als men er een taal bij geleerd heeft. Het geeft een kans om zelf meer schatten op te delven uit de erfenis der Vaders. Maar we moeten niet van de taal een afgod trachten te maken.

Zo ook zijn de bewijzen, die de schrijver aanhaalt, voor ons on-

aanvaardbaar. Als hij de Menno nieten aanhaalt, probeert hij dit te doen door hun onschrijftuurlijke levensbeschouwing ons als een voorbeeld te stellen. Zijnde in deze wereld willen ze leven alsof ze er niet in zijn. Verwerpen kinderdoop, kerkidee en gezag van mensen enz. Als uitvloeisel van deze leer kwamen ze er toe de oude taal vast te houden. Welke conflicten dit in hun leven veroorzaakt wordt aardig uitgebeeld in het verhaal van de Mennonieten-predikant Wiebe: "Peace shall destroy many".

Verder haalt Mr. Verburg het voorbeeld aan van onze Amerikaanse broeders en zusters. Die hebben zich gedurende 75 jaar als kerk in stand gehouden met de Hollandse taal en hij bewoondert dat en stelt het als een voorbeeld.

Ja, toen gedurende de eerste wereldoorlog (1917) de opdracht kwam van de Amerikaanse regering, dat alle godsdienstoefeningen in de Engelse taal gehouden moesten worden, waren de kerken er nog niet rijp voor. Op vele plaatsen was verslagenheid en groot ongerief. Maar wonderlijk, na de oorlog, handhaafden de meeste kerken het Engels en sinds die tijd is de gehele uitbouw van de Chr. Ref. Church begonnen. Toen begon ze een zegen voor de natie te worden en van toen af aan kwamen er meer en meer niet-Nederlandse namen in de ledenregisters der kerken.

Toen was men tot de ontdekking gekomen dat men in het verleden meer op het bewaren gelet had dan op het bouwen. Wel gingen men het veraf zoeken en het werk thuis, in de naaste omgeving, liet men maar rusten.

Eigen natie is inbegrepen bij alle naties! Matth. 23:19.

Zo tracht Br. Verburg dwallingen als goede voorbeelden te stellen.

Nu wil ik trachten ons standpunt naar voren te brengen, overtuigd dat dit meer schriftuurlijk is.

Wat kan de diepere oorzaak zijn dat de Koning der kerk het noodzakelijk achtte ons weg te zenden van huis en haard en het ons in het hart te geven naar een volslagen vreemd land te gaan met een andere taal en andere gewoonten? Om de Hollandse taal uit te dragen? Neen, ik kan het niet anders zien dan om het Evangelie uit te dragen naar onze Calvinistische beginselen.

In dit jonge en prille land was iets dat maakte dat God Canada welwillend was in Zijn gemene gratie. Hij wilde het nog een kans geven. Als we Canada's korte historie nagaan, moeten we toestemmen dat het als natie het Christendom en een christelijke cultuur was toegedaan. Niet misschien zoals wij het met onze Calvinistische levensbeschouwing zouden wensen, maar onmiskenbaar was het daar en is het nog daar. Als

ik schrijf "nog daar" is dit een bewijs dat ook ik van gedachten ben dat er een gestadige teruggang is. Als bewijs zou ik willen noemen de Zondagswetten die er in het verleden gemaakt zijn en waar deze dagen aangetoerd wordt.

Zoals in Australië soms door enkele weinige kinderen Gods bede was opgezonden tot God, dat het Hem behagen mocht meer van Zijn kinderen daarheen te zenden, zo is die bede ook vanuit Canada opgezonden en dit gebed is verhoord geworden.

God heeft het in Zijn wijsheid zo bestuurd om ons uit te leiden uit het land onzer vaders. Wij kunnen niet zeggen uit een diensthuis. Er zijn te veel mooie dingen achtergelaten. Maar gezien de vele wetten der regering in het oude land, om aan de nood der overbevolking het hoofd te bieden, maakte wel dat velen die hier kwamen het gevoel hadden verlost te zijn van iets dat kneelde. Zo zal de terugblik voor velen verschillend zijn. Maar het doel waartoe we hier gezonden en geleid zijn is voor allen hetzelfde, want de Zender was Een en Dezelfde. En als we dan belijden dat al ons doen en laten erop gericht moet zijn, dat God tot Zijn eer zal komen, hoe is het dan anders, dat we arbeiden voor de uitbouw van Zijn kerk? Dat Gods Naam meer en meer verheerlijkt wordt in Canada en Zijn glorie vol zou worden. In die zin is het wezen van onze emigra-

tie verklaard en duidelijk geworden.

Wij waren ook omstreeks 40 jaar toen we hier kwamen en konden maar heel weinig Engels. We dachten wel dat we hardhorend zouden zijn met een spraakgebrek, maar we meenden de ogen goed open te hebben. Wat een teleurstelling te ontdekken, dat je doofstom was en nog blind bovendien.

Zo begonnen we een broodwinning op te bouwen en het kerkelijk leven te organiseren. Al je doorzettingsvermogen kwam er aan te pas in de vaste wetenschap dat God niet zou begeven noch verlaten.

We hadden in Nederland veel achtergelaten wat lief en dierbaar was, maar hier in geheel andere omstandigheden, vonden we uit, dat we nog te veel ballast aan boord hadden en nog vele voor ONS heilige huisjes moesten worden uitgesorteerd. Alleen wat werkelijke waarde had, gezien in eeuwigheidslicht, moesten we bewaren, vasthouden en doorgeven aan ons nageslacht en zo moest de Hollandse taal ook een veer laten.

Wat is een taal? Ik zou het zo willen omschrijven: het is een middel om communicatie met andere personen te onderhouden, alsmede in schrift gedachten, ervaringen en studies weer te geven en te bewaren. Toen na de zondvloed het mensdom bij elkaar bleef omhangen heeft God de taalverwarring gebruikt om ze te verspreiden. Later door de historie heen hebben oorlogen, hongersnoden en epidemieën er toe bijgedragen om het mensdom te verspreiden.

Die aarde ZOU vervuld worden. God wenste dat uit iedere tong (taal) en natie Zijn Naam zou verheerlijkt worden.

Op de Pinksterdag gaf Hij Zijn discipelen het vermogen in talen te spreken, zodat iedere hoorder in zijn eigen taal de blijde boodschap kon beluisteren.

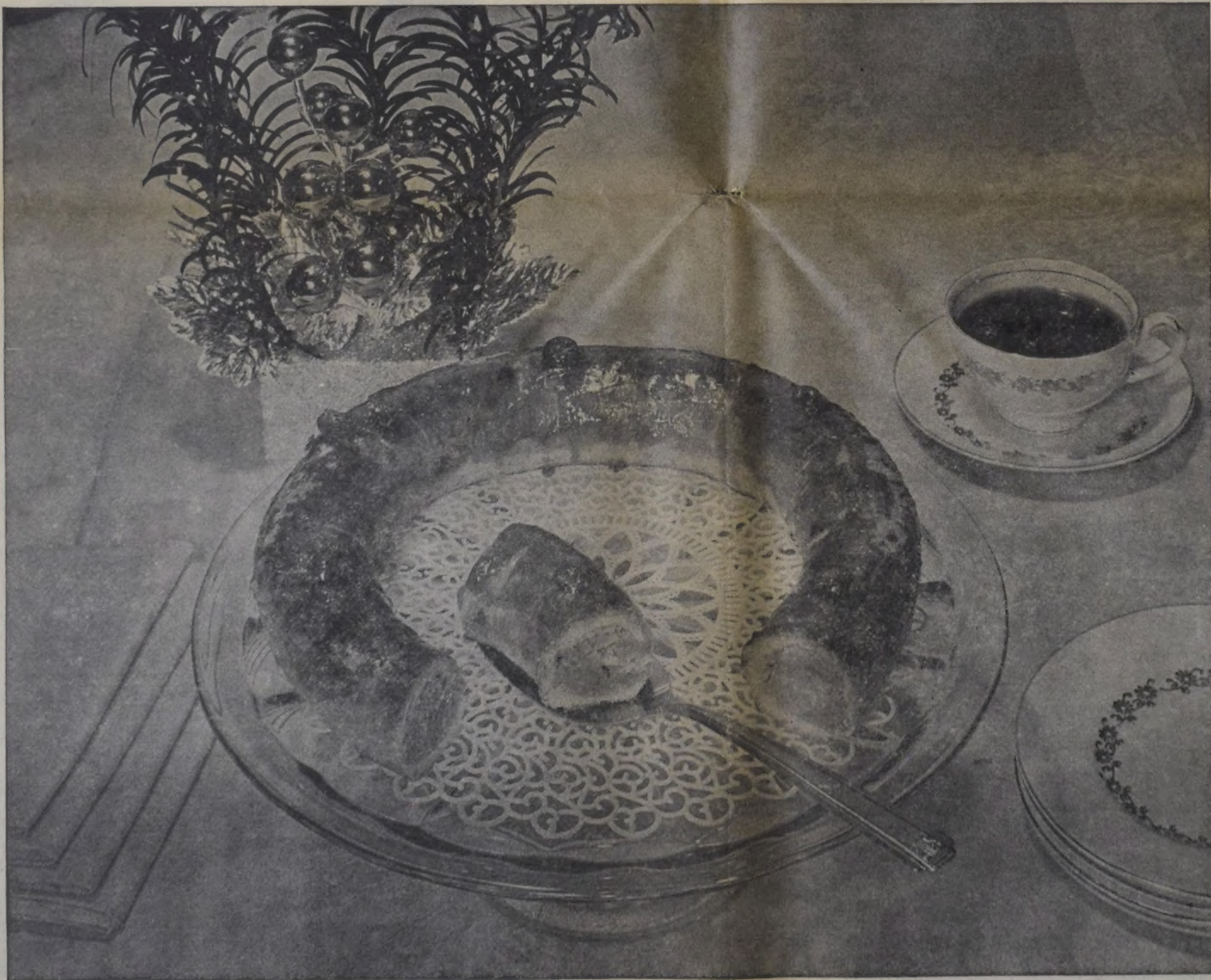
Hier ligt een duidelijke aanwijzing dat een openbare godsdienstoefening behoort te geschieden in de officiële landstaal. Wij zijn verschuldigd dit te doen omdat Zijn koninkrijk komt en wij geroepen zijn dit te bevorderen.

Het burgerschap van het Koninkrijk der hemelen is primair, ons Canadees (of Nederlands) burgerschap is secundair. In de H. Schrift is de zekerheid gegeven dat niets en niemand iemand van dat burgerschap der hemelen kan los scheuren. Dan kan het ook niemand, die in dit land woont, los scheuren van dit burgerschap omdat hij of zij nog zo moeilijk de Engelse taal verstaat of in het geheel niet verstaat. En als nu na veel pogingen, worstelingen en gebed het hun te verstaan is gegeven dat die scherpe doorn in het vlees niet weggenomen kan worden, maar dat Zijn genade genoeg is, moet worden verstaan dat men daarom de voortgang van het Koninkrijk Gods niet in de weg mag staan.

Zo wordt ook b.v. in Friesland met zijn eigen taalgebied bijna altijd en algemeen de openbare

(Vervolg op pag. 5)

Ook dit jaar nemen **VOORTMAN'S** weer de leiding met **FIJNE KERSTKRANSSEN** zwaar gevuld met **ECHTE** amandelspijs

Stuur één naar Uw vrienden,

het is een zeer welkom Kerstgeschenk

Bestel vroegtijdig bij Uw winkelier - de vraag is zeer groot!

W. & H. VOORTMAN LTD., BURLINGTON, ONT.

**GAAT U NAAR
Holland?**

VOOR AL UW REIZEN
per boot of per vliegtuig
vraag volledige inlichtingen
bij:

C. STEENHOF

43 Crane Ave.
WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 of 249-4921

21 dagen vliegtuig
MONTREAL-AMSTERDAM

\$ 346.90

met gratis trip naar Brussel,
Parijs en Londen.

Bezinning

(Vervolg van pag. 4)

godsdiensttoefening in de Nederlandse taal gehouden.

En nu de resultaten.
In onze gemeente zijn in de laatste 3 jaar geen diensten in de Hollandse taal meer gehouden. Dat heeft strijd, moeite en tranen gekost. Maar sinds die tijd is er meer vrede en eensgezindheid in ons kerkelijk leven en zijn de budgetinkomsten veel beter op peil. Dat wil niet zeggen, dat er gedurende een vergadering geen vrijheid is om iets in de Hollandse taal te zeggen, voor hem die het niet zo gauw in het Engels weet te zeggen. Dat wordt rap vertaald. Geleerden doen dat soms ook in omgekeerde zin.

Maar veel belangrijker is, dat sindsdien verscheidenen van niet-Nederlandse stam belijdenis des geloofs hebben afgelegd. En het blijken aanwinsten te zijn voor de kerk en het Koninkrijk Gods.
In de afgelopen week maakte de kerkeraad de lijst van kandidaten voor de aanstaande verkiezingen voor kerkeeraadsleden bekend. Hierop kwam een jonge man voor, die enkele jaren geleden als een buitenstaander (Duitsers) tot ons overkwam.

Een onderwijzer van een openbare school kwam eens binnenlopen. Het was preeklezen in de vacante gemeente. Het ging zoals het doorgaans gaat, erg goede preeklezers hebben we niet. En, o wonder, hij kwam terug en terug.

Een oudere vrouw van Oekraïense afkomst deed belijdenis. Een jonge, ongetrouwde vrouw, afkomstig uit een Canadese Jehova-getuigen familie werd als volwassene gedoopt. Als bijzonderheid dient vermeld dient te worden, dat ze enkele maanden later uit haar werk en inkomen brak en mee ging werken in een S.W.I.M. team.

Als je dat ziet gebeuren, als je ziet, dat het sacrament wordt bediend, komen de tranen van bewegingheid in je ogen en dank je God dat Hij je waardig heeft gekeurd om hier te komen Zijn kerk op te bouwen, al is het als een eenvoudig lid der kerk. Dit zijn enkele voorbeelden.

Vergeet niet, dat wij verschuldigd zijn aan evangelisatie te doen, en als we de mensen in de kerk kunnen krijgen is er veel gewonnen. Daar wordt Gods Woord gebracht en een tekst of Schriftgedeelte op deskundige wijze uitgelegd. Dat is veel beter dan wanneer wijzelf trachten onze lekenpreken te houden. Een meer ontwikkeld iemand stelt een preek van een predikant meer op prijs, al is die dan voorgelezen.

Daarom komen we tot de conclusie:

De ere Gods is primair.
De taal is secundair.

Daarom kies wie ge dienen zult.
De Here, en de komst van Zijn koninkrijk bevorderen? Of onszelf omdat die Hollandse taal nog zo schoon in onze oren klinkt?

Wat eerst is moet eerst komen. Om kennis te nemen of te vermeerderen in ons persoonlijk leven is de Hollandse taal waardevol.

Maar in ons openbare leven heeft de Hollandse taal geen plaats meer te vervullen in dit land.

Als we trachten dit toch in stand te houden, kunnen we wel bouwen aan de inwendige verster-

king der kerk, maar het kan niet het zoutend zout zijn in de natie.

Kus de Zoon, opdat Hij niet toorne en grijp op uw weg vergaat. (Ps. 2:12)

Norman Groenewoud
Edson, Alta.

Naschrift van de redactie
Het onderwerp, dat Mr. Groenewoud verder bespreekt, blijkt wel de aandacht te trekken. Er is althans een ongewoon groot aantal brieven binnen gekomen. Het is niet mogelijk alle brieven te publiceren. Als men ons even tijd laat, willen wij een bloemlezing uit deze inzendingen samen stellen en deze in een afzonderlijk artikel afdrucken.

Red.

WAT IS EEN "OLD-TIMER"?

Als wij onder elkaar over "old-timers" spreken, denken wij aan hen, die in de twintiger of dertiger jaren zich in Canada hebben gevestigd. Zo nu en dan blijkt echter, dat die old-timers toch niet de primeur hebben gehad, maar dat anderen hen reeds waren voorgedaan.

Een lezer zond ons een knipsel uit de "Prince Rupert Daily News" luidende als volgt:

MASSET (Correspondent) — Word has been received here of the death of David Rutten, formerly of Masset, who died in Vancouver General Hospital after a lengthy illness.

Born in Holland December 10, 1886, he came to Masset in 1913 and lived here until the autumn of 1958 when he and his wife moved to Vancouver. Until his retirement, he was in the taxi business, and in the early days he hauled goods with a team and a wagon.

He is survived by his wife and brothers and sisters in

Canada and Holland.

Onze abonnee tekent hierbij aan, dat men vooral aan de eenzame westkust van British Columbia zo nu en dan een bekende naam tegenkomt. Meestal ontdekt men dan bij navraag, dat het een pionier betreft, die naar Canada is getrokken voordat er nog van enige georganiseerde emigratie sprake was.

David Rutten moet zo'n pionier zijn geweest. Masset is een oude Haida Indian village, op een van de Queen Charlotte Islands, waar niet veel blanke settlers zich hebben gevestigd. Rutten zal dus stellig wel geweten hebben, wat eenzaamheid is. Met recht kan men hem een old-timer noemen.

WHO EXPLORED CANADA!

The Can. Hist. Quartet Game has the answer. See ad on page 6.

WIJ ZIJN NIET DE GROOTSTEN WIJ ZIJN NIET DE OUDSTEN

Daarom ziet U ons altijd zo druk in de weer om het al onze klanten naar de zin te maken. Wij staan altijd klaar. Dag en nacht. Wij hebben de laatste informatie. Wij verzorgen Uw reis, IEDERE REIS, zodanig, dat U graag weer bij ons terug komt. Volgend jaar. Of het jaar daarna.

Weet U waarom?
Omdat wij ons voorgenomen hebben de grootsten te worden. En de oudsten.
Daarom kunnen wij ons niet veroorloven het op ons gemak te doen.
Wij nemen graag uw reizen voor . . . Want DIT is onze business: U onbezorgd laten reizen.

ADRIAAN LIMBERTIE

World Wide Travel Service

DOWNSVIEW, TORONTO, ONT.

300 Wilson Ave. (bij Bathurst) 444-8280 — ME 5-5661

BOEKBESPREKING:

W. G. van de Hulst:
"DEAR LITTLE TRAMP".
Uitgave: Woudstra's Bookhouse, Edmonton.

Hier hebben we al weer een deeltje van de originele serie kinderboekjes, die de onvergetelijke verteller van de Hulst aan de kinderen in Nederland geschenken heeft. Wat lezen we die verhalen zelf graag in het verre verleden, toen de kinderschoen ons nog paste!

We mogen dankbaar zijn, dat deze verhalen nu voor onze kinderen in het Engels verkrijgbaar zijn. Het moet wel haast onmogelijk zijn, om de puntige stijl van de schrijver in het Engels over te zetten. Daardoor heeft de vertaling een enkele keer iets gekunstelds. Maar dat is iets, wat wel de kritische recensent opvalt, maar niet zijn kinderen, die dit verhaal verslinden.

Het gaat heel eenvoudig over een hond en een meisje in dit verhaal. Een simpel gegeven, en toch een spannende geschiedenis.

Het is een gezond-christelijk verhaal, en de schrijver vermijdt het pietistische vaarwater (wat wellicht van de meeste schrijvers van christelijke verhalen voor kinderen niet kan gezegd worden).

Dit boekje moet onder ons verspreid worden.

Ouders, koopt het en leest het voor aan Uw kinderen, of laat het hen zelf lezen. Tot op de leeftijd van ongeveer tien jaar zal het kind zeker opgaan in het verhaal.

Het verschijnt mooi op tijd voor Kerstfeest.

Ik maak er mijn kinderen blij mee. U ook? A. De Jager

Wilt U haar ECHT verrassen?
Dan is BOLDOOT het antwoord

Fleurs de Hollande

BOLDOOT
ANNO 1789

HET GESCHENK WAAR U ALTIJD EER MEE INLEGT —
VOOR WIE OOK EN WANNEER OOK

PARFUM - EAU DE PARFUM - EAU DE COLOGNE
SAVON - POUDRE

Alleen vertegenwoordiger voor Canada:
FRED R. VANDERVELDE, P.O. BOX 194, HAMILTON, ONT.

A GOOD CIGAR!

HOFNAR

SOLE CANADIAN AGENTS: TOP'S IMPORTING LIMITED - GRIFFIN, ONTARIO

SCHERVEN-MIE

door Go Verburg

(64)

Er is ook nooit over gesproken, na zijn komst. Hij is een paar dagen blijven hangen en ze heeft hem vriendelijk geduld; ze heeft zelfs de dokter aangemoedigd om samen wat te gaan zeilen. Maar hij mag immers niet denken, dat zo'n vriendelijkheid hetzelfde is als: "Kom aan m'n hart, lieveling!" Het is ook niks voor Mie, om met een halve moordenaar en een hele brandstichter te trouwen.

Nog kijkt hij naar de kwitantie. Dat is dus haar manier van doen: wel zakelijk, dat moet hij toegeven. Hier, Jochem, ik hou niet meer van je, maar ik had iets goed te maken en dat heb ik nu gedaan, hier heb je de kwitantie en alles is nu goed afgelopen, je kunt gerust zijn.

"Dat is 't woord niet, Mie, want mijn laatste cent ging er aan heen. Maar dankbaar ben ik wel en dat zal ik blijven ook."

Beroerd! hopeloos beroerd zoals hij dat nu weer zei: nu heeft hij meelij met zichzelf ne dat moet ze wel gemerkt hebben. Kijk maar eens hoe meewarig ze naar hem lacht. Toe maar meld, zeg het maar. "Och, arme jongen, dat is waar ook: je hebt geen cent meer!" En pak dan een paar tientjes, dan heb ik je gegeven, waarop een bedelaar recht heeft. Niet denken, Jochem, niet denken jong, want je mag niet te veel verwachten van een bakje dat aan scherven ligt. Je moet maar springen in het leven, want het zal allemaal wel goed komen. Als je maar voor één ding uitkijkt: Krijg geen meelij met jezelf, want je bent er helemaal best afgekomen. Je bent vrij en Nico is niet verzopen. Dank U, Here!

Mie zit tegenover hem nu. Ja, Mie, daar zitten we nu met de brokken. Ik wou, dat ik weer eens een gezonde longontsteking kreeg, dan duurde mijn vakantie nog even...

"We zijn langzamerhand te oud geworden voor lieve woordjes. Ik weet niet of ik nog precies zo van je houd als vroeger, maar het is goed dat we van elkaar weten, dat er veel aan scherven ligt in ons leven en dat dat allemaal weer gelijmd moet worden..."

Toch goed is die meld. Ze geeft hem nog een beetje hoop op de toekomst mee in zijn eenzaamheid. Hij kan nog wel een pijpje smoren, voordat hij weggaat, want ze zal hem niet zonder meer de dijk opsturen.

"Bedoel je, dat je..."

Hij rekt naar de pijp in het pijpentestje. Kijk uit, dat het niet valt, Jochem, want dat overleven we niet voor de tweede maal.

"Dat testje," lijkt Mie voor te gaan op zijn gedachten, "dat testje is weer heel geworden en het is zelfs nog mooi, al zit het vol kleine scheurtjes."

"'t Is een knap testje, zeker," geeft hij toe.

"Je mag het hebben om je pijp in te leggen," zegt ze zacht. "Als je niet zo gevloekt had, zou je het al veel eerder gehad hebben... en toen was het nog heel..."

Hij knikt. Ze mag dan niet veel meer van hem houden, het is toch vriendelijk dat ze hem bij het afscheid dit dingsgheidje meeleeft als herinnering.

"Een mens is wel eens driftig, Mie en ik was destijds zo vreselijk giftig, omdat die Giel, die knecht van me... enfin, je hebt zo het één en ander met jezelf te tobben..."

Ze wenkt zijn woorden met een verdrietig lachje weg. Ze voelt zich zo onmenselijk veel ouder dan hij, terwijl ze de jongste is. Hij moest eens weten, dat juist zijn drift, zijn bazigheid, haar zo aantrekt, terwijl daaruit alle ellende voortgekomen is. Wat is toch dat dubbelhartige in een mens? Toen hij haar naar zich toe schreeuwde en laatst, toen hij hier kwam, zich doldriftig maakte, omdat ze hem niet wilde begrijpen, juist toen hield ze van hem. Niet zoals hij hier in elkaar gedoken zit, alsof hij op een vonnis wacht.

"We praten er niet meer over. Ik heb het testje gelijmd en het is weer heel. Zo kan het ook met ons gaan, Jochem. Het zal misschien niet zo mooi meer worden als we het ons eerst voorgesteld hebben, maar uit de scherven waarmee we hier bij elkaar zitten, kan toch nog wel iets gemaakt worden. We kunnen dat toch proberen met elkaar en met God..."

Het dringt nauwelijks tot hem door. Waar wil ze heen? Bedoelt ze werkelijk, dat ze met hem samen nog iets van het leven terecht denkt te brengen?

"Wil je dat, Mie? Wil je dat echt?"

Is het niet zielig, zoals hij zijn stem niet beheersen kan? Hoor toch, hoe beverig en ontroerd die woorden klinken. Moet ze nu als een Moeder zijn haar gladstrijken en zeggen: "Sat, stil maar m'n jongen, stil maar..."

Het is zo moeilijk. Al die jaren hebben haar sterk gemaakt, in staat om haar gevoel te bedwingen. Bij hem ging het andersom, de zenuwen hebben hem grondig geknauwd. En toch wil ze het met hem proberen; hij zal misschien door rust en goede zorg weer een vent worden, zoals hij vroeger was. Ze zal hem zelf zover moeten brengen, dat hij haar begeert en regeert.

"Voor dat sentimentele gedoe van jonge mensen zijn we misschien te oud geworden," praat ze zichzelf en hem voor. "Maar het leven kan toch nog wel goed worden."

Aandachtig lurkt hij aan zijn pijpje en door de rookwolken heen kijkt hij naar haar. Dan trekken de plooijs naast zijn ogen samen tot fijne waaler-

tjes en er glundert een lachje in zijn ogen. "Dat zal het Mie," zegt hij en ze voelt hoe hij een beetje de draak steekt met hun ernst. "Best zal het zijn, want ik heb alleen maar van jou gehouden en je zal eens zien hoe een beetje rust van een oude kerel, zoals ik dan zeker lijk, nog een jonge vent maakt."

Het is lang stil. Is dat nu de bekroning van jaren eenzaamheid? Is het bezitten zoveel minder dan het begeren?

"Nee, Mie," praat ze zichzelf voor, "dit is allemaal nog maar krammen en lijmen. Dat is geen lollig werkje en je herkent er het oude testje niet uit, maar later... later..."

Ze zet de radio maar aan, want ze hebben geen van beiden meer wat te zeggen. Alleen wanneer heel zachte muziek tot hem doordringt, zegt hij verwonderd: "Wel, wel..." Daarom schenkt ze hem koffie, een tweede en een derde maal. Ziet hij iets in dat testje op de schoorsteen? Hij staart er zo naar. En van dat testje naar haar eerste vaasje. Met de steel van zijn pijp wijst hij daarheen en hij zegt: "Van jou?"

Ja, van Mie en dat heeft ze zelf gemaakt.

"Hmm," kucht hij, "da's knap werk en zo iets willen de grote lui wel. De directeur van de suikervabriek heeft een hele kast vol met alderhande van dat goed."

Je zou spijt krijgen van zo'n onberaden stap. Wat moet je met een man, die kinderpraat heeft. Maar wees gerust: Jochem zit te bekomen van een lange reis door allerlei verschrikkingen. Een rust heeft hij nu al: hij heeft een huis en Mie zal voor hem zorgen, al denkt hij er niet over haar te trouwen, zoals de zaken nu staan. Laat ze eerst maar weer eens zover zijn, dat ze zich niet meer onder de oude mensen telt en tegen hem praat als tegen een oud kereltje, waar je zo mee te doen hebt. Bovendien zit er een lekker plan in zijn kop tot rijpheid te komen.

"Lijkt dat pottenbakken je wel?"

"Ja-ja, dat fijne werk wel, niet dat grove van vuurtesten en meer van dat gebruiksgoed. Kunstaardewerk, aparte vazen en pullen zou ik willen maken."

"Die máák je dus," bedisselt hij.

Ze ervaart die beslissing als een grote verrijking van haar leven en een even grote vermindering van haar zorg. Zoveel eerder zou ze daaraan begonnen zijn, wanneer de handel het had toegelaten.

"Goed," antwoordt ze gedwee.

"En dan gaat morgen de hele voorraad uit je pottenschuur in de tjalk en ik ga de boer op."

Er komt leven in haar ogen; hoe heeft ze zich zo kunnen vergissen. Ze meende dat zij voortaan zijn leven zou moeten leiden, voorzichtig, want Jochem is eigenlijk een patiënt, zo lang hij zal leven. Nog geen uur geleden heeft ze besloten om het dan maar zo te aanvaarden, hem maar met haar zorg te omringen, zoals ze het Vader deed en zoals ze het immers nu al zolang gewend is... of Jochem neemt alle zorg van haar schouders af en maakt van nu af aan uit wat er zal gebeuren.

Hij doet dat nog een beetje dom, want hij is onervaren, maar dat zal ze hem wel voorzichtig zeggen, in ieder geval mag het niet zo worden, dat hij zich overbodig of ondergeschikt voelt. "Wou je de hele voorraad meenemen?" vraagt ze.

"Zoveel ik stouwen kan."

"Maar..."

"Hoor eens even: ik doe die handel en daarmee uit. Of denk je dat ik elke avond naar honk terugkeer, terwijl er hogerop nog veel meer klanten wonen dan hier."

"Hoe wil je...?"

"Of denk je dat ik niet in die roef van de tjalk kan slapen? Ik blijf aan boord tot ik nieuwe voorraad nodig heb, dat spaart je kilometers varen en je kan veel verder uit de buurt gaan."

Ze moet die inmenging in wat ze tot dusver altijd alleen bedisselde, toch even verwerken. Het klinkt zo vreemd: "Ik blijf aan boord..."

"Je zou beter de eerste tijd... zolang je zo..."

Wachte hij daar op? Zoekt hij ruzie? Ze heeft bij de verandering, die zich aan dat zielige mannetje voltrekt. Die ogen schieten vuur. Langzaam komt hij overeind uit zijn stoel en driftig bijt hij: "Hoor eens, Mie; wanneer wij samen uitvaren ben ik kapitein. Ik zal je even laten zien, dat ik niet de versleten ouwe kerel ben, waarvoor jij me houdt en daarna praten we verder. Ik heb het heel wat keertjes mis gehad in mijn leven, maar dat heb jij ook en daarom heb je geen recht om mij als... als..."

Hij komt er niet uit. Hij stottert van kwaadheid en hij kan geen vergelijking vinden voor het mannetje, dat zij in hem zag. Vanuit haar stoel kijkt ze naar hem, met grote, vragende ogen, waarin blijde verwondering glanst.

"Begrepen?" maakt hij zich van de lastige vergelijking af.

"Ja, Jochem," geeft ze gedwee toe en ze zou kunnen schreien van geluk, omdat ze het nu allemaal zo goed begrepen heeft. Jochem is niet oud en versleten; hij is hoogstens moe en zenuwachtig geweest en hij was afhankelijk van haar toestemming om hier te blijven. Zo is het goed: ze heeft daarmee "ja" gezegd, al ging het wat vreemd, maar dat geeft haar geen recht om hem nu voorgoed aan de leiband te laten lopen. Hou Moeders schort maar vast broer, dan val je niet... Nee, zo is 't goed en ze heeft het begrepen, Jochem.

En Jochem heeft gloeiend veel haast om te beginnen. De volgende morgen al maakt hij de tjalk klaar; hij splitst de trossen, omdat er hier en daar rafels aanhangen en volgend jaar moet de tjalk ook nodig eens op de helling, Mie. In de middag vindt ze hem met een verkwast bezig. Op het bruine hout van de tjalk schildert hij witte letters: "Scherven-Mie". Even doet het haar pijn, dat hij die naam kiest, maar het is maar even, want als hij opkijkt en haar ziet staan op de dijk, zegt hij rustig: "Mijn schuit zal de naam hebben van de vrouw waar ik van houd."

(Slot volgt.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard rates below:

Birth-announcements \$3.00
Engagement-announcements \$3.00
Marriage and anniversaries \$4.00
Notifications of death \$4.00
"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words \$3.00. Every word more 10¢.
For "letters under number" \$0.50 extra.

Send your payment together with your ad to.

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Grateful to the Lord, we announce the birth of our son

JOHN SIDNEY

Jake & Margaret Janssens.
Kenneth John.
Jeffrey Ronald.

November 21, 1964.

67 Dunvegan Dr.,
Chatham, Ont.

The Lord willing, December 11, 1964 we will celebrate the 35th wedding anniversary of our parents and grandparents

DIRK VAN ROOYEN

and

MARTHA VAN ROOYEN—
TIMMER

That God may bless and spare them for many years is the prayer of their children.

Mr. & Mrs. H. Van Rooyen,
Hamilton.

Mr. & Mrs. S. Dreise,
Chatham.

Mr. & Mrs. M. Van Rooyen,
Arkona.

Mr. & Mrs. A. Van Rooyen,
Tiverton.

Mr. & Mrs. B. Schreiber,
Ottawa.

Mr. & Mrs. A. Luth,
Wallaceburg.

Mr. & Mrs. D. Van Rooyen,
Forest.

Mr. & Mrs. W. Van Rooyen,
Forest.

William.
Bertus.
Francis.

And 24 grandchildren.

R.R. 4, Forest, Ont.

On December 13, 1964 D.V. our dear parents

WILLEM SNEL

and

MARTYNTJE SNEL—LOK

hope to celebrate their 25th wedding anniversary.

May the Lord spare them also in the years to come.

Their thankful children:

Mieke.

Bill.

Hans.

R.R. 3, New Liskeard, Ont.

HANDY ORDER FORM

CALENDARS for 1965:

Chr. School Herald \$1.00

Calendar "Beautiful" .65

Colourful Canada 1.05

Daily Manna 2.35

Seven Star Diary Refill

(Success Agenda) 2.69

Maranatha, met schild 1.75

boekvorm 1.75

Filippus, met schild 1.75

boekvorm 1.75

Geref. Dagkalender (onder

red. Da. Scheele) 1.75

boekvorm 1.75

Prinsessen kalender 1.25

BOEKENSERIES (BOOKCLUBS)

V.C.L. Serie \$6.45 per

serie.

Spiegel Serie (\$5.45 bij

voorstel-
betaling)

R.B. Serie

DUTCH MAGAZINES,

starting Jan. 1

De aangegeven prijzen mogen met

\$1.00 verminderd worden als U ge-

lijk met het bestellen betaalt.

De Spiegel (52 no's) \$10.95

Prinses (52 no's) 12.75

De Elizabethbode. Dit week-

blad is werkelijk "goede

waar" voor uw geld 3.20

(Note: When paying by cheque,

please add 15 cents to cover bank-

charges.)

Name:

Address:

Town & Prov.:

BURLINGTON

BOOK & BIBLE HOUSE

468 BRANT STREET

BURLINGTON, ONT.

Phone 637-2151

Plotseling heeft de Here van ons weggenomen, na een kortstondige ziekte, onze lieve zoon, broer, zwager en oom

HENK KRAAIJENBRINK,
op de leeftijd van 26 jaar.

"In het huis mijns Vaders zijn vele woningen, anders zou ik het u gezegd hebben, want ik ga heen om u plaats te bereiden; en wanneer ik heengegaan ben en u plaats bereid heb, kom ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat ook gij zijn moogt, waar ik ben." Joh. 14:2.

R.R. 1, Port Lambton Ont.:

Wed. E. J.

Kraaijenbrink.

Holland:

D. Buisink—

Kraaijenbrink.

D. W. Buisink—

Kraaijenbrink.

A. Wisselink—

Kraaijenbrink.

H. Wisselink—

B. Kraaijenbrink—

Buisink.

R.R. 1, Port Lambton Ont.:

H. Kraaijenbrink.

Joh. Kraaijenbrink—

Heusinkveld.

Wallaceburg:

R. Bosman—

Kraaijenbrink.

J. Bosman.

R.R. 1, Port Lambton Ont.:

J. Kraaijenbrink.

I. Kraaijenbrink—

v. d. Dool.

E. J. Kraaijenbrink.

R. Kraaijenbrink—

v. d. Dool.

G. Kraaijenbrink.

A. Kraaijenbrink—Slot.

De begrafenis heeft plaats gehad woensdag 2 december 1964 vanuit de Chr. Ref. Church te Wallaceburg.

Port Lambton,

29 november 1964.

356 Acre Dairy Farm

Drie huizen. Een een prima 9-kamer huis van alle gemakken voorzien. De andere twee zijn tamelijk goed. 3 barns. Een moderne barn-cleaning, pijplijnmelker. 50 stuks Holstein vee, 2 tractoren, ploegen, McKee harvester, self-propelled combine, te veel machinerie om allemaal te noemen. Best land. Melkgeld meer dan \$1300.— per maand. 6 mijl van Owen Sound. Vraagprijs \$85,000. down \$20,000. De farmer is handelbaar. Een geschikte farm voor een groot gezin.

60 Acres Dairy Farm

Met melkcontract. 9-kamer huis, met badkamer en furnace. Machinerie. Bulkcooler. Holstein vee. Ongeveer 8 mijl van Wellandport. Vraagprijs \$22,500 met \$8000 down. Een goede farm voor iemand die niet te zware verplichtingen op zich wil nemen.

JACK BYLSMA

REALTOR

1607 King St. East, Hamilton, Ont.

Bel LI 9-3894

The CALVIN CHRISTIAN SCHOOL of HAMILTON, Ontario

(13 rooms) invites applications for the position of:

1. Full time ADMINISTRATOR

for the school term 1965-66.

2. TEACHER

for the intermediate grades as of February 1, 1965.

Please send applications stating qualifications and experience

to: Mr. L. Witvoet,

38 Malton Drive,

Hamilton, Ont.

John Vandervinne - 241-9171

Repr. GEORGE GETHING REAL ESTATE

Rexdale, Ontario

Illness forces sale

REXDALE AREA

DRY CLEANING BUSINESS

\$4300.— for business, including machinery and '62 Volkswagen

Panel Truck. \$11,000.— net annually. Call:

John Vandervinne - 241-9171

Repr. GEORGE GETHING REAL ESTATE

Rexdale, Ontario

ORDER NOW

Can. History Quartet Part I \$0.98

Can. Hist. Quartet Part II \$0.98

Ont. Quartet (Geography) \$0.98

Jonah Quartet (Bible) \$0.98

Any two \$1.78, any three \$2.68,

4 for \$3.58

Send cheque plus 15 cents, money order or cash plus 25 cents for handling & taxes to JOHN A. W. EISEN, RENFREW DISABLED PRODUCTS, Renfrew, Ont.

Gevraagd:

EEN ZELFSTANDIGE HULP

wegens vertrek der tegenwoordige, midden februari, in behoort groot town in Zuid Alberta, bij een bejaard echtpaar waarvan de vrouw gehandicapt is. Hollands en Engels sprekend en auto kunnen rijden. Veel vrije tijd, als dat verlangd wordt. Vacantie, auto beschikbaar en goed loon. Schrijf onder no. 1760, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B. Hamilton, Ont.

TE KOOP:

Een 250 Acre Farm

Deze farm is gelegen ½ mijl van hoofdweg en is één van de mooiste en beste farms ooit door ons gelist. Een prachtig 2-storey rood bakstenen huis, van alle gemakken voorzien. Een negen jaar oude barn is geheel van staal en biedt plaats voor 100 stuks vee. Daarnaast nog een flinke barn die ingericht is voor beest. Dit is een ideale plek voor vader en zoon. Wacht niet lang, deze farm moet verkocht worden wegens ziekte van de eigenaar.

Voor meer farms, met of zonder melkcontract, schrijf of bel

Mrs. J. Wybenga

BOX 73, BEACHVILLE, ONT.

Telefoon 423-6406

Vertegenwoordigend

J. A. Willoughby & Sons

Toronto.

Wanted:

EXPERIENCED BRICKLAYERS

up to \$3.— an hour, on housing projects. Steady work. P.S.I. group insurance. Call: Oshawa Sub Contractors 668-4259, or write to: J. Oudyk, 504 Colborne St. W., Whitby, Ont.

For rent:

ONE BEDROOM APARTMENT

in new country home, electrically heated. 4 miles out of Brampton. G. N. Kortleve, 10 Trueman Street, Brampton, Ontario.

The John Calvin Christian School of Guelph, Ontario, is desperately in need of a

TEACHER-PRINCIPAL

Please send applications to Mr. J. Pranger, 42 Southampton Street, Guelph, Ontario.

THE BIG READ-TO-ME STORY BOOK, W. G. van de Hulst \$4.29
THE CHILDREN'S BIBLE, Anne de Vries \$4.95
MARIAN'S BIG BOOK OF BIBLE STORIES \$4.10
THE CHILD'S STORY BIBLE, Catharine Vos \$4.95
MY PICTURE STORY BIBLE, Dena Korfer \$4.29
EGERMEIER'S BIBLE STORY BOOK \$5.25
THE BIBLE OUR GUIDE, G. Ingwersen \$5.50

CHRISTIAN BOOK CENTRE

ANTON LAMMERS

36 Longwood Rd. N.
Hamilton, Ont. Phone JA 2-1234

LEONARD

VERBEEK B.C.L. L.L.B.

BARRISTER AT

SOLICITOR

of the Bar of Ontario

and of the Bar of Amsterdam (Holland)

7 SUPERIOR AVENUE,
TORONTO 14

Phone 259-7638 (office)

741-1247 (res.)

H. KREEFT, C.A.

CHARTERED

ACCOUNTANT

LICENSED MUNICIPAL

AUDITOR

968 EXMOUTH STREET

SARNIA, ONT.

ED 7-8559

support

YOUR CHURCH

IN ACTION!

CHRISTIAN REFORMED

WORLD RELIEF COMMITTEE

2417 Eastern Ave., S.E.
Grand Rapids, Michigan

TE KOOP:

ZAAK

in Hollandse Groceries,

Textiel en Geschenkartikelen

in S.W. Ontario.

Building - 2 apartments - store

and living quarters - stock - fixtures - 3 gas heaters - gas stove - freezer.

Vraagprijs \$22,000, ½ down.

Close to Chr. Ref. Church and School. Brieven onder nummer

1763, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B. Hamilton, Ont.

CAN A CHRISTIAN ESCAPE?

The Jonah Quartet has the answer.

See ad on page 6.

REISBUREAU

Bel of schrijf

In Toronto

JOANNE V. D. SPEK

697 Bay Street

EM 6-9488

O.K. JOHNSON & CO. LIMITED

WORLD WIDE TRAVEL SERVICE

Broos

REALTOR

99 Centre Ave., Willowdale, Ont.

Tel.: Bus. 225-7400; Res. 225-5139

Satisfaction Guaranteed by

Dealing Through Broos

NIETS IS ZO HEERLIJK ALS

OUDERWETSE CHELSEAS

Wanneer U thuis bakt dan is het veel gemakkelijker met Fleischmann's snelrijzende droge gist. Er is minder omslag, minder voorbereiding... en als U onze recepten nauwkeurig volgt, dan behoeft U zich nooit zorgen te maken over "zal het lukken?" Het Zal! En U zal er zo trots op zijn!

Voor het bealag hebt U nodig!

½ kop melk	gezifte bloem voor alle doeleinden geschikt
½ kop korrelsuiker	½ kop zacht plantenvet
1 theelepeltje zout	voor de vulling en glaze:
½ kop lauwater	zachte boter of Blue Bonnet
1 theelepeltje korrelsuiker	margarine
1 pakje Fleischmann's snelrijzende droge gist	½ kop losse bruine suiker
1 ei, goed geklopt	2 theelepeltjes gemalen kaneel
3½ kop (ongeveer) eenmaal	½ kop rozijnen zonder pit
	½ kop losse bruine suiker

1. Kook melk lichtelijk; roer er in ½ kop korrelsuiker en zout. Laat het tot lauwater afkoelen.

2. Intussen, meet lauwater af in een grote kom en roer er 1 theelepeltje korrelsuiker door. Strooi er gist in. Laat het 10 minuten staan, roer dan grondig. Roer er het lauwater melkmengsel in, het goed geklopte ei, 2 koppen bloem en zacht plantenvet. Klop het totdat het smeig en elastisch is. Verwerk er de overblijvende 1½ (ongeveer) kop bloem in.

3. Kneed het deeg totdat het smeig en elastisch is. Plaats in een ingevette kom. Vet de bovenkant in. Bedek. Laat het op een warme plek rijzen, vrij van tocht, totdat het in omvang verdubbeld is voor ongeveer 1½ uur.

4. Slaat het deeg neer. Kneed totdat het smeig is. Verdeel het deeg in twee helften en rol elke helft in een vierkant van 9 inch. Bestrijk het met zachte boter of margarine. Combineer ½ kop bruine suiker, kaneel en rozijnen zonder pit; strooi het uit over het deeg. Rol het op in de stijl van een jelly-roll en snijd elke rol in 6 plakken.

5. Smelt een eetlepel boter of margarine in elk van de twee broodvormen, bestrijk de vormkanten met vet en strooi ½ kop bruine suiker in elke vorm. Plaats de 6 rollen — met gesneden kanten naar boven — in elke vorm. Vet de bovenkanten in. Bedek. Laat het rijzen totdat het verdubbeld is in omvang — ongeveer ½ uur. Bak in matig hete oven, 375°, ongeveer ½ uur. Het maakt 12 geurige, heerlijke Chelsea broodjes, dat door het gezin in geen tijd verorberd zal worden.

EEN ANDER FIJN PRO

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Aangenomen
naar Langley, B.C., J. G. Kunst
te Truro, N.S.

Beroepen

te Peers, Alta., J. H. Binnema
te Rocky Mountain House, Alta.,
die voor dit beroep heeft bedankt.

Bedankt

voor Toronto (Rehoboth), Ont.,
en voor Joure, Ned. (Geref. Kerk)
J. Kuntz te Owen Sound, Ont.

CHR. REF. CHURCH
BOWNESS-MONTGOMERY,
ALBERTA

Men verzoekt ons mede te delen,
dat de naam van de Chr. Ref.
Church van Bowness-Montgomery,
Alta., is gewijzigd in MARANA-
THA CHRISTIAN REFORMED
CHURCH.

Het adres blijft ongewijzigd:
2023 - 52nd Street N.W., Calgary,
Alta.

De Ruyter's Muisjes

KINDEREN ZUN ER DOL OP

P. de Ruyter & Zn. N.V., Baan
Hofleverancier A.o. 1860.

Imported by: VAN's Imp. Ltd.,
P.O. Box 826, HAMILTON Ont.

Na Schorsing van Ds. van der Ziel

SYNODE VAN DE GERE- FERMEERDE KERKEN (VRIJGEMAAKT) VALT UITEEN

Uit "Trouw" van 13 november
j.l. namen wij het volgende be-
richt over:

Twaalf leden van de generale
synode van de vrijgemaakte ge-
reformeerde kerken nemen niet
langer aan het synodewerk deel,
nadat zij bij een stemming over
de zaak-ds. A. van der Ziel een
nederlaag hebben geleden.

De synode, die tijdens haar be-
sloten zitting te Rotterdam deze
zaak heeft behandeld, heeft met
veertien tegen dertien stemmen be-
sloten de Groningse predikant te
schorsen.

De dertien tegenstemmers heb-
ben na de stemming afzonderlijk
overlegd en later ter synode her-
roeping van het gewraakte be-
sluit gevraagd als voorwaarde van
hun blijven deelnemen.

Na 2 dagen was nog geen over-
eenstemming bereikt. Hierna heb-
ben de dertien tegenstemmende
leden zich onttrokken aan hun
werkzaamheden en de synode ver-
laten. Twaalf van hen zullen niet
verder aan deze synode deelnemen.
Eén van de dertien heeft inmiddels
verklaard onder bepaalde voor-
waarden wel weer aan het synode-
werk te willen deelnemen.

Het kerkrecht voorziet nauwe-
lijks in een voorval als zich te
Rotterdam heeft afgespeeld; het
is als een novum te beschouwen.
Wel is het volgens het gewoon-
terecht veelal gebruikelijk een der-
gelijk controversieel besluit niet
uit te voeren. Van de zijde van
synodeleden — het betreft een be-
sloten vergadering — was geen
commentaar te verkrijgen.

In vrijgemaakte kringen, waar
het gonst van deze zaak, verwacht
men van het gebeuren "door een
duidelijker scheiding der geesten"
een versnelde oplossing van de in-
terne moeilijkheden.

Boekbespreking

GESCHIEDENIS VAN DE
KERK, onder redactie van
prof. dr. G. P. van IJsterzon
en prof. dr. D. Nauta.

Uitgave van Uitgeversmij.
J. H. Kok N.V., Kampen.
Boekreeks 1963-1964,
fl.1,50 per deel.

Van deze uitgave heeft onder-
getekende al eerder de deeltjes 1,
2 en 3 gerecenseerd. Hier liggen
nu de deeltjes 4, 5 en 6. Al spre-
ken wij van deeltjes, ieder deel is
toch een pocketboek van 175-200
bladzijden. En de inhoud, een her-
ziene druk van de eerder versche-
nen Geschiedenis der Kerk onder
dezelfde redactie, is van harte aan
te bevelen voor iedereen, die Hol-
lands kan lezen en belang stelt in
Kerkgeschiedenis. U vindt hier niet
alleen maar feiten voorgeschoteld;
het is zelfs niet "droog", in som-
mige gevallen zelfs bepaald "sappig";
echt een Kerkgeschiedenis
voor de belangstellende "amateur",
al geeft het ook een goede opfrisser
aan de theoloog, wiens kennis van
de algemene Kerkgeschiedenis min
of meer is ondergestoven.

Wat ook telkens opvalt, zij het
niet bij alle medewerkers met even-
veel nadruk, is de ernst om de
feiten van de levensgang van de
Christelijke Kerk te waarderen
vanuit de Heilige Schrift, zoals
die in onze Hervormd-Gereformeer-
de confessies is beleden en gewaar-
deerd als maatgevend voor leer en
leven, en daarom ook voor de ge-
schiedenis van de Kerk.

Deel 4 behandelt de Kerk der
Middeleeuwen en het verval van
krachten en streven naar vernieu-
wing. Voor de kennis van de En-
gelse Kerkgeschiedenis is natuur-
lijk de aandacht gegeven aan fi-
guren als Ockham en Wiclif van
bijzondere betekenis.

Deel 5 behandelt de geschiedenis
van de Reformatie, alsmede van de
Contra-Reformatie en de Lutherse
Kerken na de Reformatie.

Ook hier wordt enige aparte, zij
het uiterst summiere, aandacht be-
steed aan de Reformatie in Enge-
land en Schotland. Dit wordt ech-
ter ruimschoots vergezeld in Deel 6,
waar allereerst een uitvoerig
hoofdstuk wordt gewijd uitsluitend
aan de Anglicaanse Kerk, terwijl
ook in het volgende hoofdstuk over
de Gereformeerde Kerken in 't Na-
reformatorisch tijdvak Schotland
apart besproken wordt. Dit deel
eindigt met de geschiedenis van
de Rooms-Katholieke Kerk na het
concilie van Trente.

Wat ik bij de vorige deeltjes al
gezegd heb, wil ik nu volledig her-
halen: Voor een paar dollar — on-
geveer 75¢ per deel, en 9 delen in
totaal — kunnen onze Hollands-
lezenden een schat aan kennis van
de Kerkgeschiedenis opdoen. En
vooral in dit land, waar men met
allerlei kerken, die ons vaak zo
vreemd zijn, in aanraking komt,
is het goed ook iets van hun his-
torische achtergronden te kennen.
Op deze manier leert men ze op
hun juiste waarde kennen.

De uitgave is echt Kok-slaans
— niet Cocksiaans —: sprekend,
keurig en harmonieus. Een aan-
winst voor het oog en voor wat er
achter behoort te zitten.

Al. J. Vanden Pol

GOLD IS NOT FOUND IN YOUR GARDEN

but the Ont. Quartet Game tells
you where. See ad on page 6.

Geef Uw

Adresverandering

steeds tijdig op
aan de

Administratie van
CALVINIST-CONTACT

VROUWENKWALEN

als onregelmatige, te sterke, zwakke
en wegblijvende, pijnlijke menstr.,
bloedarm-zenuwzwakte, rugpijn,
vermoeidheid, lusteloosheid, congestie,
onrust, dromen en andere over-
gangslasten vluchten voor onze
onschad., vanouds bekende Flora-
kruiden. Hetzelfde geldt voor alle
andere slechte ziekten. Toez. de-
gew. in blanco verpakking. Ge-
heimh. gegarandeerd!

Voor Canada uitsluitend volle
kuren (9 mnd. à \$18.00 bij
vooruitbetaling.)

Meldt Uw ziekte en klachten aan

Kruidenhuis "FLORA"

Westersingel 40, Groningen, Ned.

DENK
EENS
GOED
NA

Er zijn er stellig één of meer, die U
echt blij kunt maken met een abonne-
ment op C.C. als kerstgeschenk.

Wij zorgen wel dat er een aardige kaart bij
komt. Maar doe het spoedig, anders komt het
niet meer op tijd.

Ons adres is: Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Het Kerstnummer van Calvinist-Contact

hopen wij woensdag 16 december ter post te bezorgen. Daar het
als gebruikelijk weer speciaal verzorgd zal worden, zullen wij
advertentieopdrachten gaarne uiterlijk vrijdag 11 december ontvangen.

KERSTMIS IN NEDERLAND

Er zijn NU nog plaatsen beschikbaar voor GROEPSREIS PER
BOOT naar Nederland (Groep moet totaal 25 deelnemers
hebben). PASSAGE PRIJS SLECHTS \$346.50 RETOUR.

Vertrek Montreal per "MAASDAM" 24 november
Vertrek Rotterdam per "STATENDAM" 20 januari

Voor volledige inlichtingen:

VAN HERWERDEN TRAVEL SERVICE
741 King Street E. OSHAWA, ONT. Tel. 723-4471

BUYING?

struik
JOHN
real estate

SELLING?

741-4404 Member of the Toronto Real Estate Board 741-4404

Hollandia

KERSTKRANSSEN

Ongelofelijk lekker!

Of U nu de korst of de spijs
proeft, U proeft er dadelijk

"HOLLANDIA" uit.

Zo zuiver van smaak...

zoals U van "HOLLANDIA"
gewend bent.

Hollandia
MADE IN CANADA
the finest home style baking!

VRAAG UW WINKELIER

Groot St. Nicolaas - Feest

OP ZATERDAG 5 DECEMBER

om 2:00 uur n.m.

IN HET CRANG PLAZA AUDITORIUM

(nabij Jane en Wilson, noordelijk van 401)

- ☆ PERSOONLIJK BEZOEK VAN ST. NICOLAAS
- ☆ GEVARIEERD ENTERTAINMENT
- ☆ TRACTATIES VOOR IEDEREEN

Toegangsprijs: 75 cent per persoon. Deuren open: 1:30 uur n.m.

Laat Uw kinderen genieten van een echt ouderwets St. Nicolaasfeest

Er is meer dan plaats genoeg voor iedereen; volop parkeerruimte.

CANADA VANDAAG

door J. C. Tupker

(Slot)

Ik zou U niet graag met de conclusie naar huis laten gaan, dat er niets door Nederland wordt gedaan in Canada. Ik ga het U niet allemaal opsommen. U kunt het lezen in de jaarverslagen van de Kamer. Er zijn zeer bijzondere prestaties geleverd. Wat wij met de import van onze tabak hebben bereikt — ik meen dat wij 50% van de hele markt hebben — is ongelofelijk en ook de import van consumptieve artikelen is uitstekend verlopen. Vele van de Nederlandse exporteurs, die hierbij betrokken waren, zullen ook volmondig toegeven, dat zij daarbij grote steun ontvangen hebben van de Nederlandse immigrant, ik bedoel niet als pijproker, kaas-eter of koek-happer, maar als salesman en pionier voor hun producten. Er zijn helaas ook failures geweest in Canada, ondernemingen die niet geslaagd zijn en die zullen er altijd zijn. Ik betwijfel echter of het voorbereidend werk, het voorbereidend onderzoek dan wel altijd goed geweest is en ook de wijze waarop men op de Canadese markt verscheen. De Nederlander is geneigd zich in het geheim voor een stunt te prepareren. Dat is verklaarbaar omdat wij uit een klein land komend het iets meer van de slimheid moeten hebben. Toch mag men beslist niet starten zonder te voren van alle kanten informatie te hebben ingewonnen ook bij de toekomstige Canadese concurrent, misschien bij deze in laatste instantie. Men strijdt in Canada echter met open vizier en U doet dus verstandig, alvorens op de markt te verschijnen, met een aantal van Uw concurrenten contact te gaan opnemen om zo mogelijk hun sympathie en medewerking te verkrijgen. Bekosttoeft Uw plannen niet op eigen houtje, legt ze aan de Nederlands-Canadese Kamer voor en bespreek ze met de Heer Bloemendaal. Via hem en via de vele contactpunten welke hij in Canada heeft, komt U bij de juiste personen terecht, die U alle inlichtingen zullen geven. Zo kunt U ook in een latere fase van Uw voorbereidingswerk bij Uw toekomstige concurrent terecht en het is belangrijk dat U

met hem op speaking terms komt en blijft. Uit persoonlijke ervaring kan ik U zeggen, dat ik van mijn concurrent in Canada heel veel steun heb ondervonden, dat ik van hem meer geleerd heb voor mijn werk in Canada dan van ieder ander en dat er met velen van hen blijvende banden van vriendschap ontstaan zijn. De instantie waar de Heer Bloemendaal U ongetwijfeld ook heen zal sturen is voor Toronto en Vancouver: de Canada Netherlands Council, zoals ik U gezegd heb een vereniging van vooraanstaande Canadese en Nederlandse zakenlieden, van wie de representatie van Canadese zijde ongeveer vier keer zo groot is als die van de Hollanders. Via de Secretaris, die meestal een Hollander is, kunt U gemakkelijk toegang krijgen tot deze mensen die op zeer verschillend terrein gespecialiseerd zijn. Minister Andriessen heeft onlangs op de vergadering van het Verbond van Nederlandse Werkgevers een pleidooi voor Exportbevordering gehouden en hij is uiteraard niet de enige. "Hoe belangrijk de gemeenschappelijke markt in Europa ook is — aldus Minister Andriessen — het bedrijfsleven moet zich niet op de E.E.G. blind staren, want deze gemeenschappelijke markt heeft ook zijn grenzen. Wij moeten oppassen niet Euro-introvert te worden."

Ja, Mijne Heren, een Nederlands zakenman moet altijd een Extrovert zijn op grond van de geschiedenis van ons land en op grond van het feit, dat onze blik altijd over de zeeën gericht geweest is en om onze positie van "traders" in de wereld te handhaven zal onze blik over de zeeën gericht dienen te blijven.

De Economie in Canada en op het hele Noord-Amerikaanse continent expandeert nu voor het derde jaar in successie met grote sprongen, terwijl er geen noemenswaardige prijsstijgingen zijn waar te nemen. De Nederlandse Ambassadeur in Canada, Zijne Excellentie A. H. J. Lovink, heeft het vorige jaar op 31 oktober — op welke datum hij dit jaar zijn tweede Eredoctoraat van een Canadese Universiteit zal ontvangen — onder auspiciën van Uw Kamer,

Mijnheer de Voorzitter, zijn visie gegeven op Canada's Economische situatie. Aan zijn rede, welke in het november/december nummer 1963 van Holland-Canada is opgenomen, mag ik ongetwijfeld met zijn toestemming dit toevoegen: Nederlandse zakenman en Nederlandse exporteur, U mist een belangrijke boot, wanneer U zich niet geconcentreerd met het Canada van vandaag bezig gaat houden. Of om het minder pathetisch en positiever te zeggen: Elk bedrijf van enige betekenis in Nederland zou er goed aan doen export naar Canada ernstig te overwegen om de volgende redenen:

- tijdig in dit jonge land ingevoerd te zijn,
- met het land mee te kunnen groeien,
- de export naar de grotere markt, de United States, voor te bereiden,
- een risico-spreiding te hebben buiten het engere Europese verband.

U kent de uitspraak van Robert Marjolin, dat de E.E.G. uit elkaar dreigt te vallen, als aan de inflatie geen halt wordt toegevoerd. Het is U bekend, dat het handelsbalans-tekort van de "zes" tegenover derde landen in 1963 \$3 miljard bedroeg, terwijl er in 1959 nog een overschot was van \$1 miljard.

Typend is ook de uitspraak van Dr. Blessing, directeur van de Bundesbank, "Europa is al ver genoeg geïntegreerd om de inflatie van land tot land te laten overslaan, maar nog niet zover, dat de landen een inflatie gemakkelijk kunnen afremmen."

In Canada waren wij een aantal jaren geleden geïmponeerd door de straffe maatregelen, welke in Nederland gehanteerd werden, als b.v. de bestedingsbeperking, welke toen blijkbaar in Nederland met een zeker succes werkte.

Vindt men het niet meer nodig of durft men dergelijke maatregelen niet meer aan in de Welvaart-Staat Nederland?

Wanneer een Nederlands bedrijf geïnteresseerd zou zijn om met een Canadese bedrijf samen een bepaalde activiteit te gaan ontwikkelen, dan kunt U zich daarvoor ook tot de Kamer wenden, die U op het juiste spoor zal zetten in Canada, waarschijnlijk via de leden van de Canada Netherlands Councils, omdat ook daar de idee van de "Joint Ventures" leeft. De joint venture is niet nieuw in Canada, ook niet voor Nederlandse bedrijven, de meest recente is die tussen Rothman Pall Mall of Canada en onze Nederlandse Turmac. Ik zou niet een bepaalde constructie willen bepleiten, want er zijn, omdat Canada en Nederland evenburtig zijn, meerdere mogelijkheden denkbaar. Tenslotte kan men elke samenwerking op economisch gebied een "joint venture" noemen. Ik kan U zeggen dat men in Canada een initiatief uit Nederland zelfs op prijs zal stellen, want men kijkt in dit opzicht nog steeds naar Nederland op. Toen de Canada Netherlands Council in Toronto in het leven geroepen werd in 1960 was één van de redenen tot de oprichting van de Council: Canada bewust te maken van wat aan de gang was in Europa. In de brief die werd uitgezonden "Why a Canada Netherlands Council?" stond o.a. het volgende geschreven:

"The economic development in Europe at the moment, quite often called a first step to European integration, has to be taken very seriously. The more Canadians get to know about it, the better. The Dutch people over the centuries have created a vast network of trade intelligence and this could become available to help Canadian traders understand and even influence European trade decisions. Two relatively small voices, when

united, can often reach the ears of the giants."

Gentlemen, I am sure you did not lose your vast network of trade intelligence. Het ligt waarschijnlijk wat stoffig opgeborgen ergens in een kast. Please clean it again, in the first place for your own sake.

Kort na de oorlog was Nederland er kien op om buitenlandse vestigingen binnen de landpalen te krijgen en wij waren er succesvol in. Nu gaan zij onze deur voorbij. Waarom? U weet het antwoord daarop beter dan ik.

En voor Joint Venture en voor buitenlandse vestigingen hebben wij een prae op onze zusterlanden in Europa, omdat wij door de havens van Rotterdam en Amsterdam de natuurlijke toegang tot Europa geven.

Ter gelegenheid van het 10-jarig bestaan van de Federatie voor de Nederlandse Export werd een rapport opgesteld, getiteld: "De Exportbevordering in diverse landen". Een voortreffelijk rapport waarvan de verschijning zeer de moeite waard is nu in de laatste tijd de sterk groeiende import in ons land en de daarbij relatief achterblijvende toename van de export in het middelpunt van de belangstelling staan. Deze grotere import behoeft niet alleen het gevolg te zijn van een stijgende consumptie, maar kan er ook op wijzen, dat bepaalde buitenlandse produkten soortgelijke Nederlandse artikelen van onze markt verdringen. Op zichzelf behoeft dat niet verontwaardigend te zijn, wanneer maar daardoor in Nederland vrijkomende produktie-capaciteit voor de export wordt aangewend. Met andere woorden: Nederland mag zich veroorloven de meest aantrekkelijke produkten te kiezen, ongeacht hun herkomst. Veroorloven wij ons deze keuze, dan moeten wij bereid zijn de export te bevorderen. Aldus het "Ten geleide" van bovengenoemd rapport.

Jammer vind ik het, dat het rapport geen melding maakt van de Exportbevordering in Canada. Het is toch bekend — zeker in deze kring — dat Canada's export in de laatste jaren aanzienlijk is toegenomen. In de eerste 8 maanden van 1964 ging Canada's export met 23,1% vooruit vergeleken bij de eerste 8 maanden van 1963 (van \$4.398.000.000 naar \$5.415.800.000). Van de wijze waarop Canada zijn export gestimuleerd

heeft, valt wel degelijk veel te leren. Men heeft het met dynamiek, fantasie en groot élan gedaan. De handelsmissies welke in de afgelopen jaren naar Europa en nadere landen van de wereld gezonden zijn, kwamen met belangrijke orders in hun portefeuille terug. Het is in Nederland ook wel bekend, dat de vorige Minister van Economische Zaken, George Hees — bijgestaan door zijn Deputy Minister Brigadier-General James A. Roberts, thans de 22e man van de N.A.V.O. in Parijs, één van de bevrijders van ons land en Mijnheer de Voorzitter, een goede vriend van Uw Kamer en van Nederland, niet alleen omdat hij na de oorlog zijn bruid in Nederland gevonden heeft — de handelsattaché's van de Canadese Ambassades over de gehele wereld voor een trainings-cursus naar Ottawa heeft laten komen. Geruime tijd van tevoren was het bedrijfsleven in Canada hiervan op de hoogte gesteld en hun werd de gelegenheid gegeven hun specifieke problemen met de betrokken handels-attaché's te bespreken, die daarvoor gedurende enkele weken van 's morgens vroeg tot 's avonds laat zitting hielden. Deze op het eerste gezicht wat simpele methode van Minister Hees, die bovendien als adagium gebruikte "Get out and sell" zal de universitaire geschoolde theoretische econoom misschien niet zo aanspreken. Maar het heeft gewerkt en het zal U, praktische Nederlandse zakenman toch ook wel aanspreken. De opvolger van Minister Hees, Mitchell Sharp, de sterkste figuur in het Liberal Government onder Lester B. Pearson, heeft dit initiatief van zijn "conservatieve" voorganger overgenomen en verder uitgebreid.

Het gunstige economische klimaat in het Canada van vandaag is mede het gevolg van deze simpele aanpak, welke de Canadese Regering in nauwe samenwerking met de Canadian Manufacturers Association en de Canadian Exporters Association heeft op touw gezet. Ik maak mij sterk, dat een soortgelijke aanpak ook de mentaliteit van het Nederlandse zakenleven zou moeten aanspreken, omdat wij — gezien ons kleine land — onze kleinere mogelijkheden — toch heel goed weten, dat wij op onze tenen zullen moeten blijven staan en steeds meer zullen moeten inzetten in durf, élan, werkracht, doorzetting en team-spirit dan vele andere landen. Ik wil niet

Imp.: HOLTZHEUSER BROS.
Toronto - Edmonton - Vancouver

zeggen, dat men in Canada harder werkt dan in Nederland, trouwens dat kun je nooit in het algemeen zeggen. Men vergadert er echter minder en efficiënter. En als je dat doet dan blijft er meer tijd over om harder te werken.

Juist nu wij in de situatie verkeren van een groeiende Europese samenwerking, waarbij wij als klein land op de duur onze identiteit zullen dreigen te verliezen, is het des te noodzakelijker, dat wij overal elders in de wereld niet alleen onze positie behouden, doch opnieuw pionierend deze daar zelfs versterken.

Mijnheer de Voorzitter, wellicht is de Centrale Kamer van Handelsbevordering het aangewezen lichaam om dit pionieren en stimuleren ter hand te nemen tezamen met de Federatie voor de Nederlandse Export, echter met de inspiratie van de Minister van Economische Zaken en zijn Economische Voorlichtingsdienst en natuurlijk in nauwe samenwerking met de betreffende Kamers van Koophandel voor het Buitenland en Instituten. Van groot belang is echter dat de bestaande Kamers en de bestaande Instituten hun identiteit behouden, want zij hebben de goodwill in het buitenland gekweekt.

In deze mise en scène zult U, Nederlandse Zakenman, en U, Nederlandse Exporteur, echter de hoofdrol moeten spelen. Speelt U deze met "verve" en in een licht en elegant gewaad, want de jas van de bourgeois satisfait siert U niet.

The Christian Reformed Church Co-operative Medical & Hospital Society

Organized in 1950.

Insures all persons of Dutch extraction and of Protestant persuasion in the Province of Ontario.

PLAN A: Surgical Costs

Family premium, all children under 18 included \$34.00 per year.
Single premium \$14.00 per year.

PLAN B: Hospital Visits and Diagnostic X-Rays

Family premium, all children under 18 included \$12.00 per year.
Single premium \$6.00 per year.

All benefits are according to the fees listed in the "Schedule of Fees 1962" as approved by the Ontario Medical Association, with a maximum of \$500.00 per case per year.

Ask for complete information.

CHR. REF. CHURCH CO-OP. MED. & HOSP. SOCIETY
BOX 473 - HAMILTON, ONT.

Please send us by return mail the information about your Insurance Plans.

Name:

Address:

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrottenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

"CALVINISM AND PATERNALISM: TWO FACES OF ALBERTA?"

BY

REV. LOUIS TAMMINGA

An unnamed reporter of "Maclean's Monthly" and an unnamed history professor of the University of Alberta discussed Alberta. Said the professor: (see Maclean's, November 1964, p. 20) "We've a streak of Calvinism in Alberta a wheat-field wide, we're seventy-five percent fundamentalist. Albertans believe in the Old Testament and, brother, that's it."

The reporter of Maclean's thought that was pretty funny. He gleefully reports that this view is supported widely. Somebody confided him: "Calvinists don't sin less; they just don't get caught so often." And this is just about as profound as Maclean's could put it.

But the reporter (what in the world is the man's name?) is a thorough man nevertheless. He took the trouble to look up in The Encyclopaedia Britannica what Calvinism is. And there he learned, of all things, that "through Adam's fall, depravity and corruption attach to all men."

And, lo and behold, the key to unraffle Alberta's government's policy has been discovered. In this province students come to high school and reject evolution even though the unnamed history professor of the U. of A. dared to lecture on Homo zinjanthropus who (of course) existed a million-and-three-quarter years ago. He happily reports that most students switch over in the end. "My historian friend chuckled . . ." But in the meantime these benighted Calvinists in high places see to it that evolution is scarcely mentioned in textbooks and dare to include a Garden of Eden version of creation.

On and on rambles the Maclean reporter. These Calvinists opened liquor parlors twelve years later than Ontario, which, of course is due to the fact that Premier Manning is a teetotaler and at official functions sips ginger ale. But our reporter chap does admit that liquor store clerks in Alberta are uncommonly friendly and he was

surprised to learn that this is at the insistence of Mr. Manning himself. You hadn't expected this from a Calvinist? Ah, but then you had underrated the analytical wisdom of Maclean's staff. It is due to the fact that this government is so miserably paternalistic; a streak, you might say, of the Calvinistic 'holier-than-thou' attitude. These Alberta government fellows can't stand questioning. They know what is good for the people and what they do and decide is best for all. The solution which the reporter suggests is simple and will hit Manning smack in the face when he reads it: Appoint a disrespectful cigar-chomping press-secretary of the Pierre Salinger type to shovel the news out, all the news. And sometimes he should argue with the boss.

Isn't it wonderful to have magazines like Maclean's? It brings you right to the heart of the problems. No, don't underestimate Maclean's. When everyone else lets go wearily, they take the lead.

Remains the caricature of Calvinism. The history professor appears to have no inkling of what Calvinism is (small wonder that the rank of professor means little anymore these days) nor does Alberta have a Calvinistic government. Too bad for the professor, too bad for the province. But it so happens that Alberta has a lot of rich soil, a lot of riches under that soil, wide-awake people and a premier who is as solid as the rock of Gibraltar, as shrewd as Desraeli and as harmless as John Wesley himself. And that made Alberta what it is today, the best governed province of Canada. You don't believe it? Ask Joey Smallwood, he will tell you.

That's why, also, the history professor came to Alberta and the Maclean's reporter couldn't withstand the temptation to fly over and see it with his own eyes. Only, he should have known better than to get acquainted with the friendly liquor store clerks so soon upon his arrival.

CONTINUED FROM -

What is Man: Dignified or Naked?

by DR. P. G. SCHROTENBOER

MAN EXALTED

To see man's true value and dignity one should see not only what he is compared to the world, as he looks to God, but also what God has done to him. Both the Psalmist and the writer to the Hebrew Christians state that God made man and placed him. God made man a little lower than angels and crowned him with glory and honour and placed him over all the works of His hands. In fact, God put all things under man's feet.

The place God gave man was just below the angels. God made him the vice-regent of the universe, gave him dominion and control over everything, creeping, swimming and flying. This is man's office.

When we ask in this light: What is man? we respond by saying: How High! There is no one higher than man except God and for a while the angels.

It is this act of God by which he gave man power and authority in the world that gives the Christian the right to assert that man has worth. Man should respect and value man because God made him; he is God's image. Because God crowned him. Because God subjected all things under his feet. The Christian therefore claims that man has worth because he honours the right of God. Man, he declares, is a king, but he is first and foremost a servant. Man is great only because God placed him midway between Himself and the rest of the universe.

Therefore most people today, because when they consider the dig-

nity of man they look at him apart from his relation to God, therefore their view differs from the current one set forth in the democratic constitutions or in the Universal Declaration of Human Rights. For most men, to know man and his worth, you need not know God and His placement of man, nor the assignment God gave man. Men today see something of man's kingship, at least his power, but they do not see his servanthood. They see his might but not his office in the world.

All this and more we see in man when we view him in the light of the Word of God. This little insignificant being God exalted. We see his office, his position, his assignment, his glory, his dignity.

MAN ESTRANGED

Upon looking at man today we see more than his smallness in comparison to the world and his glory in the creation. We see a creature whose feet are decidedly not on top of all things. Man does not rule all. There is a great gap, a wide gulf, between the ordinance of God and the present situation of man. Man may shout from the housetops about his inalienable rights, but by alienating himself from God he estranged himself from his own intended dignity and worth.

Any view of man worthy of the Christian faith will take full account of the dreadful fact of human sin and its estranging result upon man. The true view of man sees that man's emancipation brought only human slavery. To

see man clearly we should view him in the true historical perspective that recognizes the cold and brutal fact of man's fall into sin.

And even without glasses we can see that man today is degraded and desolate. He is a miserable creature who cannot solve his own problems, cannot even live at peace with fellow men for long. When he rejects God, he tramples on his fellows. More and more he is becoming a problem to himself. He is presently passing through an 'identity crisis'. His most plaintive and piercing cry is the question: Who am I? And in the darkness of his night his only answer is the echo of his own voice.

Instead of trying unitedly to subdue the creation, men now raise a hue and cry about the problem of people. There are just too many of the creatures whom God crowned with glory and honour. Man, unless we watch out, is going to crowd himself out of the world he was supposed to rule.

Of such a man Pascal spoke when he talked of the misery of man without God. Or this man the sculptor Alberto Giacometti has fashioned a 'Tall Walking Figure'. The figure is made of metal and is match-stick thin. Modern man, the sculptor says, is on the move, walking forward with great strides. And he is naked.

The longer you look at modern man the more seedy he appears and the more you see his seamy side. You sense his lack of power and dignity and see his nakedness and his shame. And not even the incessant chorus of man's inalien-

able rights blots out the disconcerting view of the swiftly moving male nude.

Ever since the exodus from Paradise, however, man has been trying to cover his nakedness. First he tried to hide his shame with aprons of leaves. Later he used animal skins. Now he has the finest of synthetic cloth. And of recent years he has made a tremendous effort to cloth himself with the modern idea of the dignity of man. Every day he dresses himself anew in his self-styled garment of man's great worth.

He is much like the king of Anderson's fairy tale. The king was swindled by the traveling tailors who promised to make the king the finest garments in the world. But they warned the king ahead of time: only people with appreciative and discerning eyes can see these fine garments. And the news spread, first in the court, and then in the shops. The king's new clothes are so fine, only appreciative eyes can see them! And because everyone in the court wanted to be 'in', they praised the garments exceedingly, even though they saw none when they looked at the king as he tried on his new robes. And on the day of the parade the people lined the streets. They too wanted to be 'in' and no one wanted to be called undiscerning. So they all loudly oohed and aahed as the king walked up the walk and down the street.

But there was one small girl watching whose mother had not bothered to inform her about not saying anything embarrassing. The girl did not know that the status symbol was the cry: What wonderful clothes! And so when the king walked by she looked with saucer eyes at the man wearing only a crown and then with a gasp said to her mother: But he does not have anything on.

God's Word is as frank and painfully truthful as the little girl. It does not agree with the modern idea of man's dignity, nor does it foster the illusion that he can robe himself with the magnificent garments of self-styled dignity and inalienable rights, reverence for the person, and respect for man as man. In spite of the fact that the whole crowd on parade is taken in by the flattering words about man's great worth, the Lord said: But he has

Latin American Holiday . . .

Illinoisans In Search Of Mosquitoes

Summertime is when to guard against mosquitoes. And most folk generally do, with sprays, nets or repellents. Indeed, most people go to great lengths to avoid even the possibility of the insect's nipping bite.

Two University of Illinois men, Dr. James Kitzmiller, zoology department chairman, and a colleague, Dick Baker, are apparent exceptions to the rule.

While others preferred to fend off mosquitoes, this past summer the two drove 12,000 miles—just to meet up with the pesky insects. Moreover, it is the Anopheles mosquito, the kind that transmits malaria, the two anxiously sought.

Hence, beginning in Urbana, where there are few mosquitoes at all, they leaped through Mexico, Guatemala, El Salvador, Honduras, Nicaragua, and Costa Rica—six nations waging a vigorous war against malaria.

Though much progress has been made in malaria campaigns, principal obstacles to the disease's eradication in the area are the albimanus and pseudopunctipennis mosquitoes, two species durable enough to resist the insecticide-spraying that easily kills off other malaria-carrying mosquitoes.

To gain more knowledge about the tough species the Illinoisans went off to the field,

backed by a \$2,000 grant from the Pan American Sanitary Bureau, regional office of the World Health Organization, which coordinates the Western Hemisphere's anti-malaria war.

The setting up of mosquito colonies at the university laboratory is key to the project. From breeding places up and down their journey's route, the two men sent back to Urbana hundreds of eggs to start colonies, which they are maintaining through artificial insemination.

During rearing, the mosquitoes will come under close laboratory scrutiny. Technicians will chiefly look for physical characteristics, chromosome makeup of salivary glands, and habits of the mosquitoes.

More knowledge of such factors as these, Bureau malariologists believe, might well mean a major boost towards freeing a malaria-troubled Latin American area from an ancient ill.

nothing on. "Thou sayest, I am rich and increased with goods and have need of nothing. And knowest not that thou art poor and miserable and blind and naked." Shades of Giacometti's Tall Walking Figure!

LOOKING TO JESUS

To know the true dignity of man, to learn what he was intended to be, to know what he will be when he is restored, just look to Jesus. He is the perfect revelation of man. Learn to know the Son of Man to whom the world to some has been subjected. We should see the dignity of man in the light of the person and work of Christ.

We are accustomed to call Christ the perfect revelation of God. He is that. He is the very impress image of the godhead. He fully revealed the Father. Look at Him and you see God. But He is more. He is also the perfect revelation of man. Therefore no one really knows the true worth of man unless he knows Jesus. As Benjamin B. Warfield once said, it was good for the human race to have known one such person. One who had true dignity and authority. One who had power over the waves of the sea, the fruit of the vine, the loaves and the fish, over men and demons. One who was worthy of reverence. Crowned with glory and honour. Who raised our human nature to the throne of God. Once He was a little lower than the angels and was then crowned with glory and honour. We see in the quality of his humanity God's ideal man. We see in Him what God intended man to be.

The same words which Psalm 8 apply to man, the writer to the

Hebrew Christians applies to Jesus. He too was made a little lower than the angels. There Jesus and other men meet. But consider how each got to this common meeting ground. Man had to be exalted; Christ had to be humbled. Christ had to stoop down to the most high place of man. He emptied Himself and took on servant form.

Looking to Jesus we see not only the perfect man, true dignity and honour, but also the Captain of our salvation. We see Him who alone can restore man to true dignity and honour. Again, to know Jesus, we have to see Him and man in historical perspective. God made man and man fell. And God sent Christ to fallen mankind to be the Captain of his salvation. We shall see man's dignity in its true perspective only in the light of the Cross, the sign of shame and rejection. The Christian must proclaim that whoever will not accept the shame of the Cross will have to be satisfied with his own shame and will never attain to true dignity and worth.

We deal here with more than a mere idea of the dignity of man. We are concerned with that intense longing of man to become what he was originally designed to be by God. Man is not an animal; he is God's image, reflected power and glory. Therefore he will always strive for dignity. Modern man, however, tries to achieve what God destined him to be by going the wrong way. He tries to clothe himself. He enters the marriage hall without a wedding garment, for, thinking his own clothes are good enough, he will not accept the garment of the righteousness of Christ.

(Conclusion on page 12)

Nation- Wide Drive for Road Safety!

The stroke of midnight, November 30, signals the opening of Canada's 9th nation-wide campaign to reduce road carnage. Safe-Driving Week, 1964, will end at midnight, December 7.

The Sponsors, the Canadian Highway Safety Council, will promote its belief that the average motorist is fully aware of the right way to drive, just as the pedestrian knows the safe way to walk in traffic. CHSC's problem, shared by all safety organizations in Canada, is to convince them they should put that knowledge to work. John Atkinson, of Toronto,

the Council's general chairman, said "If every motorist and pedestrian drove and walked as he knows he should, Canada's death toll in traffic would be drastically reduced."

Mr. Atkinson issued an urgent plea to all motorists and pedestrians to observe every safe tactic and ethic of the road during Safe-Driving Week 1964. "If they do it for a week, and our accidents, injuries and fatalities are reduced, they can do it for every other week of the year. We who work for road safety challenge motorists and pedestrians to prove it can be done."

SERIES OF OUTLINES ABOUT THE COVENANT PEOPLE IN THE CRUCIBLE

No. 11

THE STRANGE DIALOGUE OF GOD AND JEREMIAH (Jeremiah 14 and 15)

BACKGROUND NOTES

Today we hear many people insisting that preaching must be relevant. ("Actueel!") Implied in this is the criticism that much that passes for preaching seems to miss the true point and purpose, namely God meeting his people in the day-by-day situations of life.

To meet this need, however, we need not turn to newspapers with their tales of sin and sorrow. Much as these may help us understand the times wherein we live, they cannot instruct us in the living message of the living God. We do much better to turn to God's own word, also that spoken by the prophets of old. And then we begin to sense how urgent it is that every preacher (and the congregation as well) learns to listen humbly, earnestly and obediently to God himself.

As a result we will begin to realize better than ever before how hard it is both to speak and hear the word of the covenant God in and for us in these times. That word becomes a heavy, heavy burden for those called to proclaim it. It wounds their souls. It compels them to say much that is contrary to man's desires. And its cuts so deeply into the lives of both preachers and hearers, that cries of pain are pressed from their lips. Anybody who supposes that listening to God is such a cheerful and comfortable experience doesn't know much about the Lord and his word of grace and glory.

This is evident throughout these two chapters. They are to be taken together, so that we may somewhat understand the solemnity and seriousness of God's call to us. For here we listen to God and Jeremiah in dialogue. It took place at a very unusual time. Jeremiah sorrows for Judah's troubles. He longs to bring a word of peace and hope. But God commands him to announce sure doom. And the entire passage tells us what was said in this dialogue between God and his servant. How would you harmonize this section with the nature of the Bible as God's word of saving grace? Was there saving grace here? Why do you think people today want to hear only the pleasant promises? Are we any different than Judah of old? Is there room for "judgment" proclamation in the New Testament, now that Christ has come? How can our preachers know for certain that they bring God's word? Does it come to them differently than to Jeremiah?

THE OUTLINE

Since this section is too long to be explained in detail and too involved to understand at a single reading, we present here the outline. Try to discover the main emphasis in each part.

It might be well in your society to read this like a dialogue. Have one person read what God says; another person or the rest of the society in unison read the words assigned to Jeremiah. Then the "dialogue" character of these two chapters will become clearer.

Jeremiah's sermon — 14:1-9

- the time of the sermon — "the drought" (vs. 1)
- the prophet's description of Judah's plight (vs. 2-6)
- the prophet's prayer to God on behalf of the people (vs. 7-9)

God's announcement — 14:10-12

Here God exposes Judah's sins which have produced a withdrawal of God's favor from the nation. The prophet is commanded not to pray for them. Judgment will surely come.

Jeremiah's explanation — 41:14

He seeks to find some excuse for the people in the deception practiced on them by the false prophets.

God's response — 14:14-17a

The English Bibles here follow another order. They continue God's word through verse 18. Yet this involves a large problem, since the contents of vs. 17b and 18 cannot so easily be understood as the speech of God.

Therefore we follow Aalder's rendition. 17a is the end of God's command to the prophet, insisting that he announce the awful judgments clearly to the erring people.

Jeremiah's lamentation — 14:17b-22

The prophet gives expression to his profound sorrow for Judah. He sees the prophecy already in fulfillment, noting what tragedy it brings in its wake. And in all this sorrow there is no hope, says Jeremiah, "for both the prophet and the priest go about in the land and have no knowledge." (vs. 17b-18)

He continues his lament and begs for God's mercies. He even pleads upon the ground of God's own honor. "Do not abhor us, for thy name's sake; do not disgrace the throne of thy glory." (vs. 21) Notice how strong the appeal is to the covenantal nature and faithfulness of God.

God's confirmation of his message — 15:1-9

Strongly God insists that judgment will not be averted, no, not even if Samuel and Moses would ask for this. Notice how the judgments of God are connected with specific sins of the people. (vs. 4)

The basic reason for all Judah's troubles was their rejection of the Lord. Does man's sin cancel out God's faithfulness? Is the covenant a kind of bargain with God? How would you harmonize this with God's grace as sovereign and effectual?

Jeremiah's complaint — 15:10

The prophet does not really want to bring the message. He has already become the most unpopular man in Judah because of previous prophecies. Thus he really is seeking to be excused.

God's assurance — 15:11-14

God reminds the prophet of his commission, (ch. 1:18) In all this God himself will make his servant strong, but the message must be brought. God allows no one to obscure his word.

Jeremiah's reasonings — 15:15-18

Almost it seems as if Judah tells God that he was sufficiently faithful and thus accuses God of expecting too much of his servant.

He begs God to excuse him by not adding to his sorrow and suffering.

God's final answer — 15:19-21

Not for a moment does God yield. The word must be brought. And Jeremiah, no matter how faithful he may have been in the past, must be faithful to the end. No quarter is allowed him here. Office can not be discharged at man's convenience and pleasure. But at the same time God encourages his servant with promises. He will give Jeremiah deliverance. Yet he must be "as my mouth." (vs. 19) God will also give strength, no matter how the people shall resist him and thereby resist God's own word. And with this Jeremiah now ceases from prolonging the dialogue. Notice especially how our God always has the first and the last word! And this is the way it must always be in the church!

DISCUSSION:

This passage opens many fruitful avenues for discussion. The topics are almost too numerous to mention and much too rich to be outlined in detail. Hence we give only a few suggestions. You will be able to find many, many more right here.

1 — Discuss the nature of God's covenant relation with his people. Are there covenant breakers? Are such truly in covenant with God? If so, in which sense? Can our sins even negate the faithfulness of God? How did judgment for Judah within a few years after this message precisely show God's faithfulness? What does it mean to plead upon God's covenant? Why plead upon God's own honor and throne? How should we do this today? How is his glory wrapped up with the history of his church on earth?

2 — Discuss the nature of God's revelation. How did this come to Jeremiah? What is meant by relevant (actual) preaching? What is the relation between grace and judgment in preaching today? Is there a one-sidedness in Reformed preaching today? Mention various aspects of God's self-revelation in these two chapters. What have you learned about the nature and attributes of God here?

3 — Discuss the solemnity of preaching. What is preaching? In which sense is the preaching of the ministers different than the exhortation which all of us must do? What is meant by "office"? Can you prove that preachers have a unique "office" today? In what sense is "faithfulness" the one chief virtue which God requires, rather than success in preaching? How must such faithfulness be demonstrated?

What makes listening to preaching such painful work? Do you self-examination is stressed enough today? What is true self-examination? Do you think heresy, superficial sermons, coldness the churches, etc., may also be a direct judgment of God upon us? Which are some "idols" against which preachers today must warn us?

4 — Discuss the place of intercession. Notice how prophets ("preachers") are expected to pray for their people. How did Moses, Samuel and Jeremiah do this? Are such prayers of greater value than the prayers of others? Explain. Can a preacher make a good sermon, if he has failed to pray for his people's welfare? Wherein does this welfare consist? Do you think there are many conversions to God in our churches today? What do you suppose are the limits or restrictions to such prayers? May a preacher ever stop praying for his people? If not, why not? If so, when and why?

Gleanings from the Press

From Hither and Yon

Clarification of the Position of Dutch Missionaries in Indonesia

We have found that there is considerable misunderstanding about the position of the Dutch missionaries in Indonesia. For this reason we are pleased that the Missionary Centre at Baarn (the Netherlands) about the real situation. We gladly reproduce these data here.

"As one will recall a great political stress arose at the end of 1957 between the Netherlands and Indonesia, a stress which led to the rupture of the political relations between the two countries. Quite a lot of Dutchmen left Indonesia at the time because continuing their work had become impossible for them, among other things owing to the nationalization of many enterprises. The consequence of this exodus was — among other things — that the Dutch-speaking Reformed Churches in Indonesia were liquidated, simply since there were practically no members left. Those who still stayed on became members of the Indonesian-speaking Christian Church of Indonesia. The Reformed Churches in Indonesia requested the Reformed Churches in the Netherlands to take over the missionary work in Makassar and in Sumatra, which was done.

"In the meantime, the missionaries could continue their work in all peace. The Council of Churches in Indonesia sent a letter to all the affiliated churches, urging them to take care of the Dutch missionaries and to assist them in every respect. But even this was more or less a superfluous gesture — much as it was appreciated — because for the Indonesian Churches it went without saying that the missionaries were considered as their own missionaries. In most cases they were members of the Indonesian Churches, performing their missionary work in the service of those Churches. As a matter of fact the Dutch missionaries never encountered any trouble. On the contrary, their work was appreciated, since one was well aware of the fact that they had not come for pursuit of gain or for any political motive. Nothing changed. They kept on working quietly as they had done hitherto. Of course — as far as their own position was concerned — they fully bore in mind the difficult situation which was created by the interrupted political relations between Indonesia and the Netherlands.

"However, the fact remained that they were Dutch missionaries. It is easy to understand that the

Indonesian Government could make no distinction in respect of the Dutchmen. Now, when a missionary after a four years' term would like to go on leave, he had — as was required for a long time already — to apply for a re-entry permit. However, being a Dutchman, one knew for certain that this permit could not be obtained. And that is why they kept on working, postponing their leave for the time being.

"So it happened that there were certain missionaries who remained in the missionary field during a period exceeding the normal term agreed upon by three years. Others were obliged to quit after all, e.g. owing to family affairs. They did not receive a re-entry permit in such a case, but they hoped — once conditions having become normal the possession of a new visa.

"And that is exactly what happened. Since the restoration of the

relations between the Netherlands and Indonesia numerous new visas have been granted again, without special difficulties.

"This is the result of the principle of freedom of religion, which is consequently being adhered to in Indonesia. There are only a few countries in the East which stick to this principle in such a consequent manner.

"When in May, 1964, the large meeting of the Council of Churches in Indonesia, was held, the President of Indonesia delivered a speech in the stadium at Djakarta. He had personally expressed his wish to address the Christians.

"He said among other things: 'As far as I am concerned, I am of the opinion that Christianity is one of the most important religions again — to be put once again in on earth and in Indonesia . . .'. And further: 'When I proposed to hold your large meeting in Dja-

karta (and not in Makassar), I did so as I am convinced that the Christian religion is a strong element for peace and for the strength of the Republic of Indonesia."

"When hearing such pronouncements of the President of Indonesia — and he gave in fact similar verdicts on other occasions — one need not be astonished about the fact that missionaries from the Netherlands, but also from many other countries of the world, are welcome, be it of course in accordance with the immigration regulations valid for all foreigners.

"All missionaries working on behalf of the Indonesian Christian Churches — actually numbering four million members — are wit-

nessing a wonderful harvest of souls which have been won for Christ. And that is why Indonesia is still enjoying the full interest of the Dutch Christianity and we hope fervently that from other countries, e.g. from the U.S.A. and Canada, there will also come workers to reap the fields which are mature to be harvested."

R.E.S. News Exchange

"Goodbye, My Son.."

A few short months . . . he is mine. His face I shall not see, but he is real.

He is with me. To you who are to become his parents, Love him. Care for him. Protect him.

May he find warmth in your hearts, And peace in your home. May he grow tall and straight. Guide him. Protect him. With God's help, let him grow to be a man. I ask no more, He is yours.

An unwed mother

Taken from a fund raising piece of literature for Bethany Christian Home in Grand Rapids, Mich.

Canadian Education Association Annual Convention

by ADRIAN PEETOOM, B.A.

The forty-first convention of the Canadian Education Association was held in Winnipeg September 16th to 18th, 1964. Over 600 delegates, including the various provincial ministers of education attended this convention.

The opening address was provided by Dr. H. H. Sanderson, President of the University of Manitoba. Dr. Sanderson outlined some of the difficulties and challenges facing education in the years ahead. Problems such as the increased mobility of Canadians, their greater concern with what is happening outside of their borders, increased technology, leisure time and increased costs of education face all educators.

Dr. F.S. Rivers, President of the C.E.A. and chief director of Education for the Province of Ontario in his presidential address outlined some of the activities of the Association in the Commonwealth of Nations. Particular references were made to the programs of exchange students and teacher training in the underdeveloped nations.

Dr. H. T. Coutts, Dean, Faculty of Education of the University of Alberta addressed the general assembly on the topic: REORGANIZATION OF SECONDARY EDU-

CATION IN CANADA. Many general and specific problems were mentioned and directions for possible solutions indicated.

Part of the convention was devoted to panel discussions in smaller groups. Various experts commented on topics such as:

1. Developing sound concepts of reading and reading development.
2. The structure of salary schedules in relation to the development of teaching.
3. The challenge of using modern media in instruction.
4. The training of technicians and engineers to meet the demands of education.
5. Educational planning.

While it would profit us little to discuss the results of these panel discussions, certain general observations can be made. Particularly those aspects of concern to our parent-controlled christian schools are of importance.

1. After attending many educational conventions during the past two years it is obvious that these conventions do in a very material way influence policies and directions in education. Under the leadership of the minister of education in Ontario, William Davis, many new and interesting pro-

grams have been initiated as a result of conventions such as the C.E.A. There is no doubt that education is in a time of crisis. One of the obvious great concerns of the delegates was their inability to envisage the changes in society (and resulting changes in education) that will be caused by increased automation in the coming years. One of the rather frightening statistics mentioned at the convention was that by the end of this century, if present trends continue, two percent of the population will be able to produce all the food and goods required by the whole population. The question requiring a speedy answer is: what are we educating our children for? The traditional answer has been to become useful citizens, by implication to be producers, mostly of goods and services, to a lesser extent of works of arts.

If the experts are right in their predictions, this answer will have to be revised drastically.

If we are under the illusion that we do not have to find an answer, may I suggest that you retire quickly to a secluded spot (if you can find one), put up a fence and pretend that you are all alone in the world.

2. Many educators are openly

and admittedly confused and worried by the rapid and fundamental changes in our society. The C.E.A. convention, however, displayed an appearance of optimism. Few delegates questioned the conviction that all problems can be solved. I asked a panel whether this faith in the power or reason was justified. One of the members of the panel answered that we simply must assume that we can lick these problems. The alternative would be to admit chaos and anarchy. In many ways he was right. But I did not share the basis for his confidence. One of the frightening aspects of this convention was also the absolute absence of any consideration for the Kingship of Christ. I mentioned this on several occasions. The indignant answers asserted that this Kingship was implied. In addition some felt that Christ had nothing to do with these or any answers. If some of us still feel doubtful about the increased secularization of society, let them attend these conventions.

3. All this does not mean that we should ignore the knowledge and experience of the educational authorities. It is very easy to shrug off new and revolutionary teaching techniques with a variety

(Continued on page 12)

LET'S PLAY CHESS

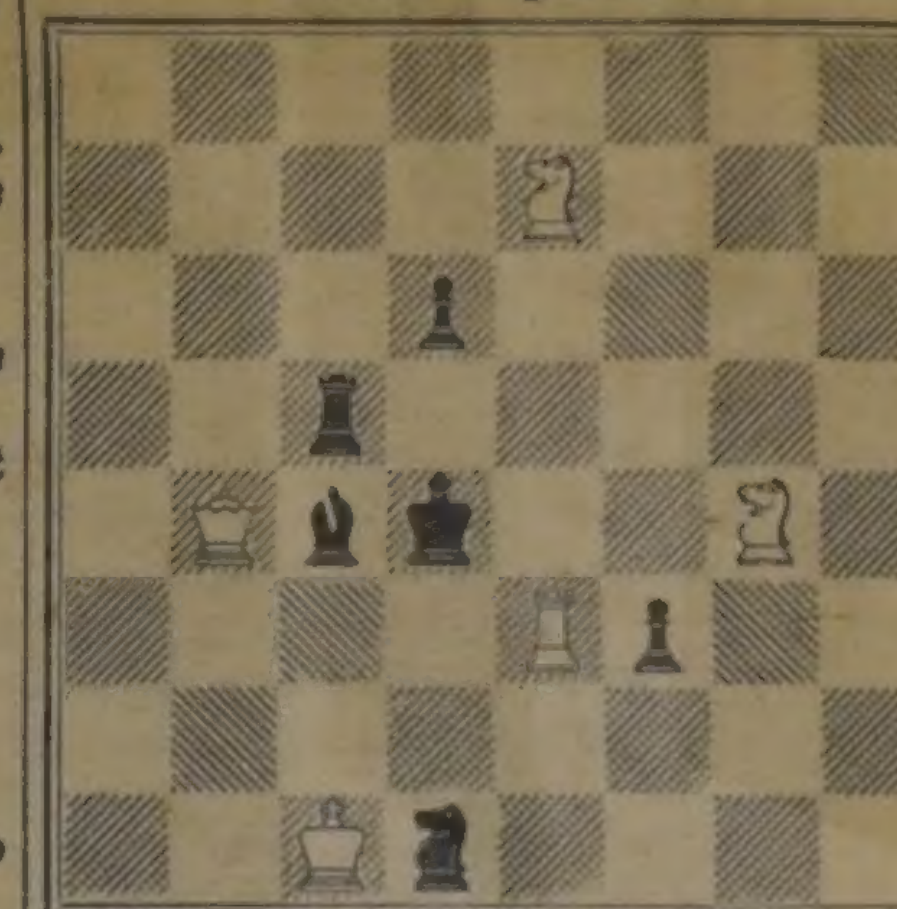
Editor: Mr. C. Hess.

FIRST SERIES OF PROBLEMS IN DECEMBER

No. 136

Author: F. Seidemann

Black: 6 pieces

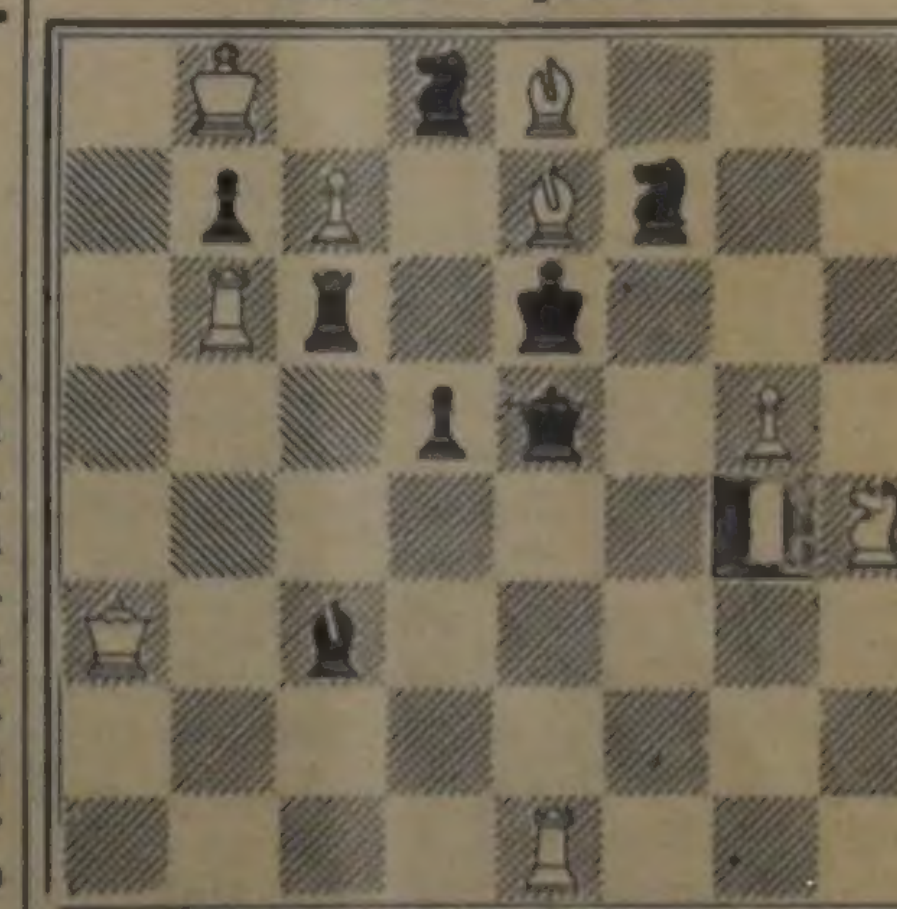
White: 5 pieces

White to play and mate in two moves. (2 points)

No. 137

Author: G. Viischer

Black: 8 pieces

White: 9 pieces

White to play and mate in two moves. (2 points)

NOTES

1. In the first part of this month we study only two-movers. This is helpful for those among us who are very busy with examinations. In the Christmas holidays we hope to have time for more difficult problems.

2. No. 136 is almost a miniature. The black pieces are just at the wrong places. How can we change that? Keymove and threat are asked for.

3. The few pinnings in No. 137 are meant as an extra difficulty for you, but they could turn out to be very helpful. Let us see. Also in this case keymove and threat should be indicated.

4. The deadline will be published next time.

Industrial Canada Flexes Muscles of Steel

TOP RIGHT—From Sydney, N.S., Sorel and Montreal in Quebec, through Hamilton (pictured here) and Sault Ste. Marie in Ontario and the prairie cities of Regina, Calgary and Edmonton to Vancouver, Canada's steel-mill production is booming.

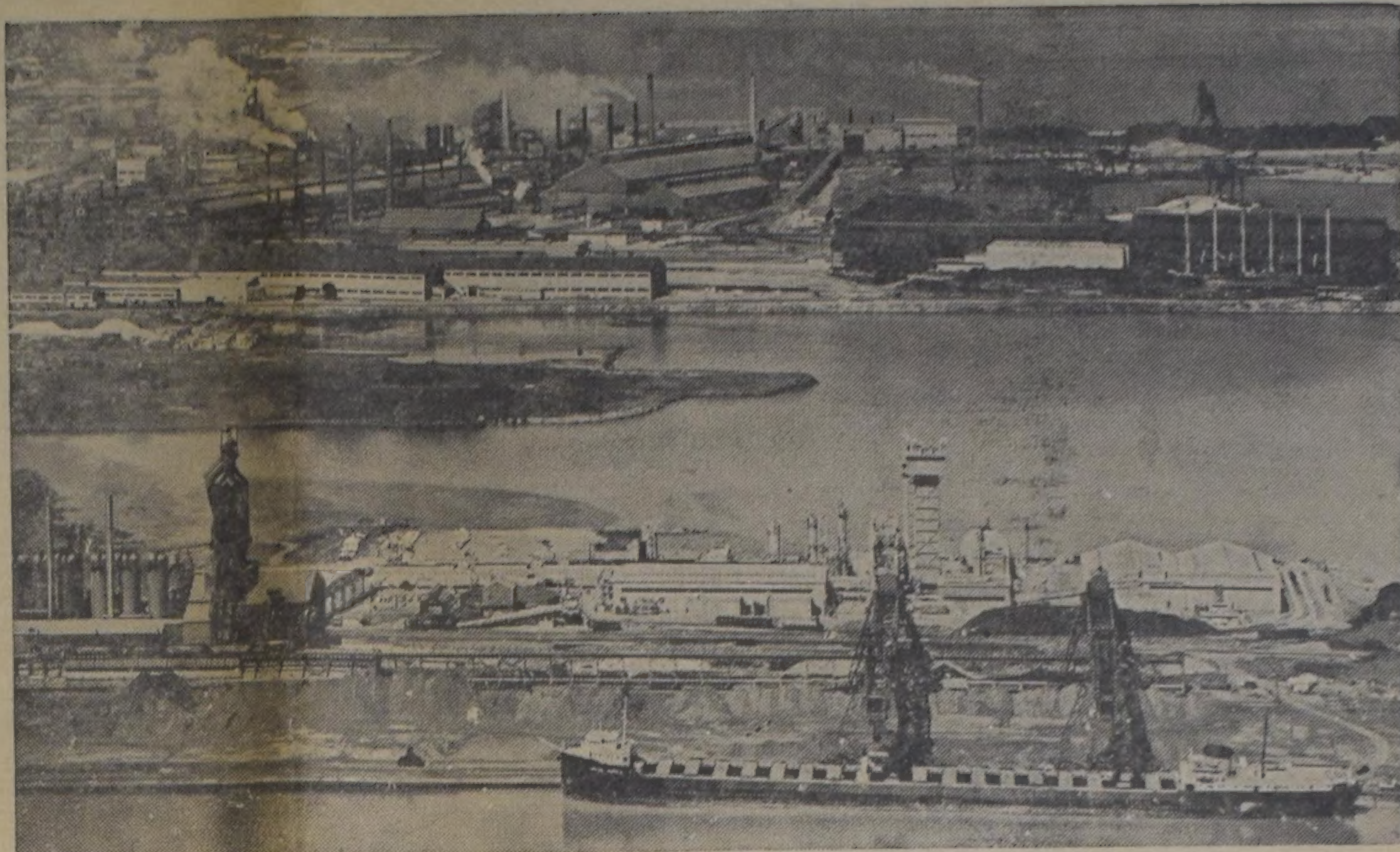
CENTRE LEFT—Giant ladle pours molten iron into 500-ton-capacity openhearth furnace to make steel.

CENTRE RIGHT—In the glare of a Hamilton open-hearth furnace, Hugo Simioni keeps a ready hand on control panel instruments. Canadian steel mills have doubled capacity in last decade.

BOTTOM LEFT—Canadian-made steel pipe is among general cargo unloaded from a Canadian freighter at Kingston, Jamaica. Variety of Canada's steel products is rapidly broadening.

BOTTOM RIGHT—Steel worker is scarfing steel slabs to remove surface flaws and blemishes. Canadian steel industry is at present striding ahead in great technological advance.

NATIONAL FILM BOARD
PHOTOSTORY

Welded tight to the nation's expanding economy, Canada's steel mills are forging themselves a rapidly-hardening reputation in international heavy industry. Newly-built, modern plants coming into production, other mills boosting capacity with capital equipment second to none, an industry-wide expansion coupled with the booming development of Canadian iron ore — those factors have turned Canada from an importer of big steel to an exporter (\$150,000,000 worth last year) and boasted total primary iron and steel value to an annual billion dollars.

Across the oceans of the world, Canadian-made steel is carried by ponderous, deep-draught ships to Germany, New Zealand, Sweden, Peru and scores of other countries. In Canada, production of 7,500,000 tons of ingots and castings a year assures an industrial complex nurtured by deep roots of hardened steel.

Reflection on the Christian Teachers' Convention

On November 5 and 6 of this year the Christian School Teachers held their Convention in Hamilton, Ont. Dr. J. M. Snapper, associate professor of education at Calvin College, has written his impressions to Mr. John Top, the convention chairman. Since Dr. Snapper's remarks do not concern teachers only, but the schools as well, many readers will be interested in the professor's remarks:

Dr. Snapper wrote as follows: Dear Mr. Top,

It was the privilege of four of us from Western Michigan to participate in the Third Annual Convention of the Canadian Christian Teachers' Association of Ontario, held in Hamilton on November 5 and 6. For some of us this was the first real contact with the Christian Schools of Canada. Certainly it would not be proper to make judgments about them based on such a short visit. But we could not escape certain vivid impressions.

The first one was that the Christian schools in Ontario are struggling with difficult problems, and are doing so heroically. Again and again we heard of practices which are seemingly necessary

now, but ought not to be. For example, some teachers have too many pupils.

The second impression — and more important than the first — was that the teachers of the Christian schools are people with a deep sense of dedication, devotion, and purpose. Here we shook our heads, wondering what possessed them to attend so many meetings with such enthusiasm. They attended eight meetings in two days. We didn't see anyone playing hooky. Not only were they in the meetings, they were there with interest, with questions, with a zeal for learning. I think we agreed that nowhere in the United States had we witnessed such a positive, enthusiastic group of teachers at a convention. No one was complaining, no one was cynical. We found a deep faith in God, a profound commitment to the cause of Christian education.

Our third impression was one that grew upon us as we were driving home. The challenge to the Christian school teachers in Canada is a difficult and great one. The response they are making is not less than heroic. They are try-

ing to compress into 20 years the progress the Christian schools in the United States made in 50 years. These final words are addressed to school board members, ministers, parents. Your teachers desperately need all the help that can be given to them. Many are laboring under conditions which make good education difficult to attain. Let them know that you understand this. Ask your teachers and administrators what they need in order to make their schools better. Don't let them wonder whether or not you are interested in their difficult problems, whether or not you intend to do all possible to make Christian education in Canada the best kind of education in all respects. We suspect that you must be doing this. Otherwise their enthusiasm and willingness to take on their problems would be totally unexplainable.

We were inspired by our attendance at the convention. We pray God's blessings on the cause of Christian education in Canada.

Sincerely,
(signed) M. Snapper,
Associate Professor of Education

Gleanings from the Press - Continued

WELCOME TO OUR KIRK!

Are you a visitor? We give you a kindly welcome to this Church. "If, after Kirk, ye bide a wee, There's some would like to speak to ye."

If, after Kirk, ye rise an' flee, We'll all seem cold and stiff to ye."

All are welcome at First Church. —From a bulletin of a Presbyterian Church.

FOR HE WILL COME, WHEN NO-ONE SHALL EXPECT HIM

Before we go to sleep at night, We really ought to pray, Because we are alone with God? Or is it the normal way?

Do we really ponder o'er this, Crouched down before our bed, Or pray we without feeling, Say what is always said.

"We thank Thee now, our dear Lord, for being with us today, Wilt Thou be with us tomorrow, and guide us on our way."

This prayer is very meaningful, and very, very true, But come the words from heart or mouth? And are they really you?

Oh mortal, mortal, please wake up, Wake up, wake up and pray, For what if you should die tonight, and never see that day.

Christine Praamsma.

No plague is more destructive to the Church than when wolves ravage under the garb of shepherds.

—John Calvin

Christ testified that all the doctrines, by which the world has been led away from Him, are so many deadly plagues; because, apart from Him there is nothing but destruction and horrible confusion.

—John Calvin

Thine is the loom, the forge, the mart, The wealth of land and sea;

The worlds of science and of art, Revealed and ruled by Thee:

Then let us prove our heavenly birth In all we do and know;

And claim the kingdom of the earth For Thee, and not Thy foe!

SCOTT'S SCRAP BOOK

By R. J. SCOTT

Root out of Dry Ground

BY ARGYE M. BRIGGS

(63)

We'll build us a nice house, Jansie squared her shoulders and braced her soul against the years ahead, maybe a good one, maybe even five rooms. They'd like that! Her eyes speculated upon the gleaming newness of the little houses along the road.

She paused briefly at the junction of the road with the path that cut away to the shanty, and reached into the leaning, weathered mailbox. She brought out a fat bundle.

There were the usual massed advertisements which were always so intriguing to the old man and the boy. But tucked away between a leaflet setting forth the merits of central heating, and a beautifully illustrated brochure from a famous jeweler on the subject of diamonds for the discriminating, there were two letters for Jansie herself.

She paused there in the pathway, with the sad wind of the late afternoon whispering through the dried prairie grasses about her, and her dark eyes studied the two envelopes.

One was from Chris, and Jansie squeezed its plumpness with an anticipatory pleasure and looked at the other.

She stiffened, and her heart thumped with a mingled sense of sickness and joy. For the second letter, as she could see from the well worn envelope and the foreign stamps, was from Charles Robertson.

It was the second letter she had ever had from him.

"I can't read it here," she said aloud, and looked about her with eyes that were almost frightened. She wanted no audience when she read this letter,

no matter what he had to say in it. Turning, she made her way across the prairie, skirting the shanty yard and headed for the knoll.

When she had reached it, she stood, panting a little, not daring yet to open the letter. Before her, the dying grasses and the fading scrub-oaks gave a melancholy air to the landscape, as if she stood in a world grown older with the dying year.

Presently, she opened the letter, standing there to read it upon the little swell of ground. "Dear Jansie," she spelled out the words with laborious care, "I guess you wonder why I'm getting around to writing you again, after so long a silence! But if you could be here with me, you'd know how big beyond all telling, this job is —" Jansie looked out across the prairie, and her dark eyes were suddenly happy. He'll be right surprised when they get ten new missionaries out there, she thought with delight, "And I have had a loss, a very serious loss, since I wrote last to you. Helen and Dil, my good friends and colleagues, both died this last year. I can't begin to tell you how it has hurt me, how much it has hurt the work. The climate here —" and the crippled woman went on to read the details of the thing that had happened. It was a strange tale in its way, a story of suffering and overwork and illness in an alien climate. And had she known it, it was a terribly familiar story, too, in the history of missions.

"And now," she turned the closely written pages and read on, her face hungry and eager, "Now, Jansie, I'm coming to the point of my letter. And as usual when people take their time about getting to the point, I want something —" Could he have heard about her money? she wondered suddenly. Could it be that? She read on, "Helen and Dil left a son, born just a few days before Helen died. He's a fine baby, and up to now, I've had him in the care of a Chinese woman. But it isn't a good arrangement, and I want to do better for him."

THE BIRDS GO SOUTH

Toronto. — Naturalists have been trying for a long time to find an answer to how migrating birds find their way over thousands of miles of land and sea between their summer and winter homes. Most migrate at night, covering hundreds of miles between sunset and sunrise. Inevitably, many are lost on these perilous journeys. Storms and predators are a constant hazard. TV towers and lighthouses kill them by the thousands. Yet, a surprising number survive to return, year after year, to the same locality.

Algonquin Park naturalists have collected a good deal of proof that the same birds do come back to the same places, proof supplied by bird banding — catching birds alive and fitting them with numbered aluminum leg bands so they can be identified when caught again. In the past five years, they have had 25 "returns" of Park birds — 14 sparrows, six warblers, four blackbirds and a swallow. Fifteen of the birds had returned one year, seven for two years and three for three years.

The swallow had travelled farthest as it winters in Argentina or Brazil, but the warblers seem even more impressive because they are so small and vulnerable to so many kinds of accidents. Their flight is weak compared with a swallow; one of them weighs only a fraction of an ounce and they spend the winter in Central or South America or in the West Indies. One of the Algonquin Park warblers has returned to nest for two years, another for three. This means that, between the two, they have travelled at least 15,000 miles safely since they were first banded.

During September and October, the great migration of birds is at its height. Naturalists say that if you then listen on any calm night, you will hear small bird calls coming down from above. It is one of the special sounds of fall.

C. E. A. Convention Assoc. Annual Convention

(Continued from page 10)

of excuses. But if we believe that we owe our children the best, because they are children of the covenant, we should not assume that we have achieved the best already. For this reason may I suggest some course of action to the Alliance, our various school boards, teachers and P.T.A. organizations.

1. Better lines of communications should be established with sources of educational research and training. This could be done initially by establishing a central research library of magazines and other material, maintained by the Alliance and accessible to all teachers.

2. Attention should be paid to the various educational conventions particularly to the C.E.A., the O.E.A. and O.A.C.D. These conventions are open to us and carefully chosen delegates should be enabled to attend these and report on them.

3. Where most of us were

born in Holland we should be ready to admit that we are learning, and will be for a long time. What may now be deemed to be unchristian, and therefore to be rejected, may only be unfamiliar. We need people able to determine the difference between the new and the unacceptable. This implies that we will err. But if we really are convinced that we are doing God's work for our children, we should have faith in His guidance. Do we have this confidence?

4. My last suggestion concerns the Christian School Herald. All too often I find the magazine filled with nothing but inspirational material. While I do not question the value of inspirational material, we should have far more material having to do with the frontiers of education. I may be accused of introducing a sharp distinction between the technical and religious aspects of education. Maybe I do, howbeit unintentionally. This still does not give us an excuse to ignore what I consider to be clear responsibility to provide the best possible education for our children.

CROSS WORD PUZZLE

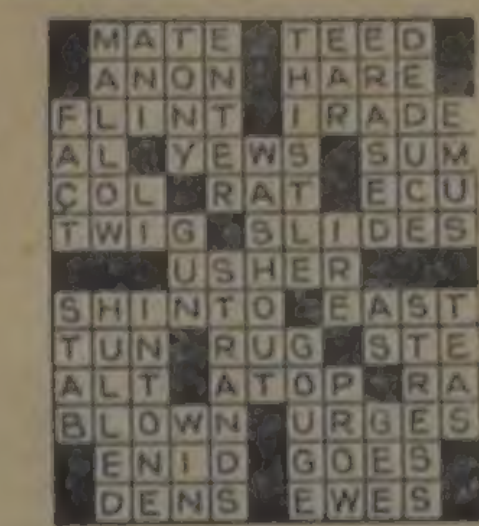
ACROSS

- Part of a shoe
- Beer ingredient
- White ant. P.I.
- Incite
- A light meal
- King of Phrygia
- Paid: abbr.
- Lamprey
- Constellation
- Affirmative vote
- A little stream
- Leap lightly
- Apple seed
- Molten cast iron
- A shade of purple
- Reputation abbr.
- Maat
- Menders of pots and pans
- Musie note
- Tuber: So. Am.
- Bark
- Verb form
- Possessive case of "thou"
- Web-footed bird
- Egg-shaped
- Sea eagle
- Rip
- Places DOWN
- A type of beard

- Sayings: Lit.
- Emblem of authority
- Cautious gambler: sl.
- Kind of meat
- Sash: Jap.
- A foot lever
- Gaze
- A convulsion
- Perched
- Part of the mouth
- Vitality
- Java tree
- Pronoun
- Large amusement area
- Sheltered side
- Aloft
- Suitcases
- Ex-punge
- Lever
- Little child
- Fluid in the veins of the gods: myth.
- Artless
- Wise men
- Minute skin opening
- Girl's nickname
- Old times: archaic
- A Canadian province: abbr.

ANSWER to last week's Cross Word Puzzle

What is Man:

by Dr. P. G. Schrotenboer

(Continued from page 9)

THE CHOICE

The idea of dignity of man places us before a choice. Shall we follow the crowd? Shall we try to understand and evaluate ourselves apart from God? Apart from Christ? Shall we then also sing our hymn to Humanity?

Or shall we see ourselves as God sees us? See ourselves in the illumination of his word?

When the Psalmist considered man, he turned to God and spoke to Him about it. When the Christian considers man, he turns to Christ and says: We see Jesus. The Jesus who is now crowned with glory and honour says: I counsel you to buy of me gold tried in the fire, that thou mayest be rich; and that the shame of thy nakedness do not appear, and anoint thine eyes with eyesalve, that thou mayest see."

The dignity of man in Christ is that of a man who is no longer naked.

"The Jamesons have no close relatives who wish to take the child, and as you know, my own people are dead. Of course — I could send him back to a church orphanage, but, somehow, that isn't the thing I want to do for young Charles Robertson Jameson. (They named him for me before they died).

"Here, Jansie, is my proposition. I want to send him to you! Now, wait! Before you throw down this letter and start writing your refusal! Doctor and Mrs. Lang are leaving Shanghai late next winter to go back to take their furlough year in the States. They have offered to take the boy to whomever I decide to send him. I could take him to Shanghai and see him into good hands for the trip, and they would bring him directly to you, if you'll decide to take him. I'll assume the financial responsibility for his support, Jansie, which should make things a little easier for you in that way.

"After seeing the job you did on Chris, Jansie, I feel that of all the people I know back home, you are the one who is most suited to take a little missionary orphan and bring him up the way I want him to grow. I want him to have the prairie to roam in, the Texas sunshine to seep into his bones, and Jansie's love and teaching to help him along! Think it over, Jansie, please, and don't answer until you are ready. He will be almost two years old by the time he gets to you next summer, and as I said before, I'll bear the financial load. It won't be riches, but it won't be dire need, either.

"Pray over this, and think about it, and write me as soon as you decide what to do. May the Lord guide you!"

"Your friend, Charles Robertson."

When Jansie had finished reading the letter, she stood, perfectly immobile for a long time. The sun dropped to the edge of the prairie, and hung, a golden world of fire, ready for extinction, and

still the crippled woman stood, grotesque and immovable, trying to control the rising crescendo of her swirling emotions. Throughout the whole paean of her being ran one reaching note of delight, Charles had felt that she, out of all the people between here and faraway China, was most suited to bring up the child! It was the crown of favor from the man she loved.

There was no questioning within her of this thing that had come. It had come, and she would do it. It was before her.

At last, when the sun had gone, and the long, blue twilight dropped over the prairie, she drew a deep breath and squared her shoulders. She'd better be getting home before dark, as there was supper to get and a letter to write. The evening, and tomorrow, and all the days to come stretched busily before her. There was so much to be done!

But even as she turned toward the path that led down from the knoll, she turned back again and looked across the twilight prairie toward the distant line of the Blue Mountain.

There they were, the Little Hills.

Somehow, as Jansie looked at them, she knew, in that moment, something of their eternal quality, their inevitability.

Maybe they ain't so beautiful, she thought quietly, maybe God alone can watch them from a distance and see them, blue and sweet, according to His plan. Maybe when you get up close, they are all mesquite, and sage and scrub! But they're there! God made them that way, and He must've had a reason!

And then, as she looked down at the letter in her hand, a surge of the eternal hopefulness, the immeasurable hunger-for-God that is the hunger of mankind, swept through her. And maybe, she thought with a twisted, sweet smile of wry grace, maybe this one will be a mountain!

THE END